

LISA JACKSON

jako
o život

Jako o život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Jackson

Jako o život – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LISA JACKSON

jako
o život

2019

*Zvláštní poděkování Beth Coreyové
a Nancy Bushové za jejich velkou pomoc.*

prolog

Boston
Massachusetts
1980

Svoboda!

Kate Summersová vytáhla z elektrického psacího stroje s textovým procesorem poslední stránku a hodila ji k ostatním do přihrádky VYŘÍZENO. Teď ji čeká obtížný úkol – rozloučit se a rychle odejít. Pohlédla na dveře kanceláře Tyrella Clarka. Přes mléčné sklo rozeznávala jen světlo stolní lampy.

Vzchop se, Kate. Tohle zvládneš.

Souhlasila, že dnes bude pracovat déle, a doufala, že se Tyrell nevrátí, jenže tolik štěstí neměla. Před pouhými čtyřiceti minutami zaslechla na zadním schodišti jeho těžký krok, a sice se u ní nezastavil – vlastně ani nepohlédl jejím směrem, protože se hnal do kanceláře jako velká voda –, jenže ona věděla, že nemůže odejít, aniž by si od něj vyzvedla poslední šek na výplatu a doporučující dopis.

V kancelářské budově již bylo úplné ticho. Ozýval se jen hukot topení a zvuky z ulice doléhaly dovnitř tlumeně. Nic nenarušovalo klid kdysi elegantních rušných chodeb kanceláře Clark & Clark. Starší pan Clark, Tyrell senior, zemřel před pouhými dvěma lety, a nyní v rodinné tradici pokračoval jeho syn sám. Jenže za ty dva roky práce ubývalo. Počet zaměstnanců, kteří kdysi úřadovali v osmi kancelářích, se redukoval, takže

LISA JACKSON

jim stačily pouhé dvě. Tyrell byl geniální právník, ale miloval ženy, alkohol a občasné – byť fatální – sázky na koníčky. Nejenže po něm šel daňový úřad, ale i další, mnohem zlověstnější nepřátelé: žraloci, kteří poskytují půjčky, bookmakeři a jiní.

Kate měla v plánu odjet za dva dny z Bostonu a hrůzy, které prožívala, nechat daleko za sebou. Do kanceláří firmy Clark & Clark už nikdy nevstoupí. Stačilo, aby poslala skrovný majetek do Seattlu a odevzdala klíče svého bytečku majiteli. Dá sbohem čtyřem miniaturním místnostem, které se na poslední tři roky staly jejím domovem. Ucítila knedlík v krku, ale nevšímalá si toho.

Už žádné vzpomínky. Žádná přetvářka. Nový začátek. Přesně to potřebuje.

„Kate?“

Syčivě se nadechla.

Z vedlejší kanceláře se ozval hlas Tyrella Clarka, hladoučkový jako dobře naolejovaný stroj. Po zádech jí přeběhl mráz. Nenáviděla ten dokonale modulovaný, téměř blahosklonný tón.

„Nikdy víc,“ zašeptala a jednu ruku zařala křečovitě v pěst. Už se nemusí vystavovat jeho vtírání – jemným dotekům a suggestivním narážkám – ani o vteřinu déle. Popadla svůj hrníček, oblíbené pero, adresář – a všechno si hodila do prostorné kabely.

„Než odejdeš, chtěl bych s tebou něco probrat.“

Světlo v jeho kanceláři zhaslo. Cítila, jak se jí žaludek sevřel nepříjemným očekáváním.

Co teď? V duchu si dodávala odvahy. Pohlédla na hodiny. Skoro sedm. A je s ním sama. Celá budova je patrně prázdná. Nervózně vyhlédla z jediného okna v recepci přes provazce deště stékající po skle. Venku byla tma, až na světlo pouličních lamp a záblesky reflektorů projíždějících aut. Zbláznila se nebo co? Proč zůstávala v kanceláři i poté, co odešla Rinda? Protože potřebovala peníze za přesčas a také naivně věřila, že se Tyrell

nevrátí ze své odpolední schůzky s klientem. Mýlila se. *Ty jsi ale pitomá! Káča pitomá!*

Odsunul se na židli od stolu. Když vstával, židle zavržala. Zaslechla známý zvuk jeho kroků.

Jen pár minut. To zvládneš, Kate. Ať už uděláš cokoli, hlavně si to nepokaz. Potřebuješ jeho doporučující dopis, abys dostala práci v Seattlu.

Když přistoupil k jejímu stolu, podařilo se jí roztáhnout sevrené koutky do chabého úsměvu. *Předstírej*, říkala si v duchu, přestože se jí začínaly potit dlaně. *Bud' přátelská, ale neústupná.* Odolala pokušení otřít si své náhle vlhké ruce o sukni. *Už jen pět minut a pak ho nikdy neuvidíš, nebudeš muset snášet jeho obtěžování. Jen to teď vydrž.*

Tyrell byl impozantní muž, který svým zjevem naplňoval klišé seladona nejvyššího kalibru. Vysoký, tmavý, pohledný, čas od času ho srovnávali s Clarkem Gablem nebo Rhettem Butlerem. Dával si záležet, aby nikdy neměl nakřivo kravatu, tmavé vlasy nosil vždycky upravené, trojdílný oblek bez jediného smítka, dokonale vyžehlený, zkrátka aby nic nekazilo jeho vymydlený vzhled.

Tedy až donedávna. Poslední dobou tu a tam uklouzl. Boty neměl pokaždé vyčištěné do vysokého lesku, jeho skráně si dovolilo narušit několik šedivých vlasů a u koutků úst se mu usadily ustarané vrásky. Hlavně se však dramaticky změnil výraz v jeho očích. Obvykle mu v nich svítily šibalské jiskřičky, ale nyní pohasly a zakalily se obavami. Neustále si nervózně pohrával s řemínkem u hodinek, jako by se mu nedostávalo času. Kate věděla proč. Vše jasně vysvětlovala neustálá korespondence s daňovým úřadem.

„Takže tohle je poslední sbohem,“ odušil.

„Ano.“ Sáhla po kabelce. „Jen jsem chtěla všechno dodělat, abych mohla jít.“ Hlavou jí vířily myšlenky, jak se snažila vymyslet výmluvu, proč musí rychle vyběhnout ven.

LISA JACKSON

„Napadlo mě, že bychom si spolu mohli dát poslední skleničku.“

„To mě mrzí.“ Což nebyla pravda. „Slíbila jsem Lauře, že se u ní zastavím. Už teď jdu pozdě.“

„Tvá sestra to pochopí.“ Zvedl její oblíbené těžítko – křišťálového dikobraza – a lehce si s ním pohazoval, jako by zkoušel, jak je těžké. „Tohle je důležité.“ Roztáhl koutky do nakažlivého úsměvu, jímž dokázal okouzlit tucty žen s měkčím srdcem a dostat je do postele. Jeho kouzlo však na Kate nefungovalo. Neměla zájem o žádného muže, vůbec žádného, a už vůbec ne o někoho tak ztrhaného jako Tyrell. Teď však jeho škleb působil nuceně a jeho obvykle opálená pleť zbledla, jako by z něj někdo vysál život.

„Cože?“ Její pitomá zvědavost nad ní vždycky zvítězila.

„Napadlo mě, že bys možná chtěla být zase matkou.“

Měla pocit, jako by se pod ní otevřela země. „Matkou?“ opakovala ochraptělým šeptem. Začalo jí bušit v hlavě. Nikdy ji nenapadlo, že by mohl být tak otevřeně krutý. „Jestli je tohle nějaký vtip...“

„Není.“

Nedokázala se téměř ani nadechnout, hučelo jí v uších, až skoro neslyšela.

„Nabízím ti syna. Nic po tobě nechci. Teda nic moc.“ Posadil se na okraj jejího stolu, položil si obě dlaně na koleno a upíral na ni pohled tmavých vševědoucích očí. Pod jedním měl tik, který mu tam tepal v pravidelném rytmu.

„Nerozumím,“ odpověděla a snažila se nějak zklidnit.

„Je to dlouhá historie a nejsem oprávněn sdělovat jí úplně do detailů, ale mám klienta, důležitého, společensky významného klienta, jehož dcera právě porodila nemanželské dítě. Chlapečka. Narodil se dnes odpoledne.“

„Vy... vy chcete, abych ho adoptovala?“

Zaváhal, nakrčil čelo. „Nemyslím, abys ho jen adoptovala, Kate. Chci, abys ho odvezla s sebou do Seattlu a předstírala, že

je tvůj. Chlapeček je běloch a má tmavé vlasy, takže ho klidně můžeš vydávat za svého.“

„Cože? Počkat, počkat...“

„Vyslechni mě, Kate,“ naléhal a jí už v uších přímo hřmělo. Sáhł do vnitřní kapsy obleku a vytáhl obálku. Z ní vysunul polaroidovou fotku, kterou jí podal. Bylo na ní novorozené miminko, pořád ještě celé červené, s rozostřeným pohledem, protože na ně fotoaparát blýskl. Mělo zařaté pěstičky a ve tváři výraz šoku z toho, že se dostalo do ostrých světel skutečného světa.

„Panebože,“ zašeptala.

„Napadlo mě, že chceš další dítě.“

„To ano, ale...“ Neexistovalo nic – naprosto *nic* –, co by měla raději než dítě. Jenže ten nápad byl nesmyslný. Vzdušný zámek. *Zahodilas šanci*, připomínala si zachmuřeně, aby se zase nerozbrečela.

„Myslíte to vážně?“ zeptala se.

„Naprosto.“

Do srdce se jí vkrádala jiskřička naděje.

„Nechápu.“ Tento rozhovor má nějak rychlý spád. Až příliš rychlý spád. „Vy chcete, abych ho *adoptovala*?“ Měla pocit, že má hlavu plnou pavučin zatemňujících chápání, jako by nějak nerozuměla, o co v tom rozhovoru jde. „V čem je háček?“

„Háček?“ opakoval šepetem a kousal se do rtu. „Ano. Bohužel existuje jeden háček.“

„Vždycky se nějaký najde.“ Rozechvění zaplašilo i ten střípek naděje.

„Byl bych raději, kdybys to brala jako podmínku, která se s tímhle typem náhlého mateřství pojí.“

Mateřství. Zvuk toho slova v ní probouzel vzpomínky na její vlastní matku a malou farmu v Iowě. Jarní kytky, vůně sena a jako třesnička na dortu vůně skořice skvostných jablkových koláčů Anny Rudisillové. Matčin laskavý úsměv, případně ostrý jazyk, když si některá z jejích dcer dovolila vzít jméno boží

nadarmo. To vše se vynořovalo Kate v mysli jako šepot. V létě se za dlouhých dnů tvrdě pracovalo, v noci si pamatovala na nekonečnou temnou oblohu posetou miliony hvězd. Zimy byly kruté, mrazivé a náhlé, ale zároveň nádherné, s hlubokými závějemi a sněhem, který Kate vrzal pod nohama, když se brodila čerstvě napadanou bílou pokrývkou do stodoly a držela se matky za ruku. Ze střechy visely rampouchy, a dokonce i kapičky, které se tvořily na placatých čumácích dobytka, zářily v bledém zimním slunci jako drahokamy.

Po vzpomínkách na těchto několik skvostných let se Kate v hlavě jako vždycky začaly odvíjet nešťastné a hrůzné zážitky pozdního dětství, následně krátkého manželství a nakonec v duchu viděla svou milovanou holčičku. *Erin. Rozkošné mimi-nečko*. Kéž by její drahocenná dceruška byla naživu! Kate cítila, jak se jí srdce svírá provinilostí, jako by ho mačkala krutá nemilosrdná pěst. Zamrkala a viděla, že Tyrell pořád balancuje na okraji stolu a tik pod okem se mu zrychluje.

„Proč?“ zeptala se nakonec. „Či je to dítě?“

„To nemůžu říct, ale matka ho nechce – s otcem se rozešla a rodina zkrátka potřebuje zamést celý ten nešťastný případ pod koberec. Nepřeje si žádnou publicitu a ani náznak skandálu, a podařilo se jí udržet celé těhotenství v tajnosti. Teď všichni touží jen po tom, aby dítě vychovával někdo, kdo tajemství udrží, a bude toho chlapečka milovat jako vlastního.“

„Ale já jsem sama... nemám moc peněz a stovky dychtivých párů čeká na...“ Něco je tady špatně. Velice špatně. Znovu se podívala na fotografii, a tohle úžasné dítě, *nechtěné* a nemilované dítě, si k ní už začalo prošlapávat cestičku. „A co jeho otec?“

„Samý průšvih.“

„On o něm neví?“

Tyrell zavrtěl hlavou. „Rodina nechce, aby to vůbec zjistil.“

„Ale má svá práva...“

„Je ve vězení.“

„Panebože.“

Tyrell sevřel rty a položil skleněné těžítko zpátky na stůl. „Ten kluk je fakt pěkný mizera – dcera mého klienta s ním chodila svým rodičům natruc. Jel v drogách, kožené oblečky, řetězy, motorky a potíže se zákonem. Všechno, co můj klient nesnáší. Navíc má za sebou případ vážného domácího násilí. Proslychá se, že už měl syna, který jako malé dítě zemřel za podezřelých okolností. Policie nemůže dokázat, že dítě přestalo dýchat kvůli němu, ale podezírají ho. Můj klient si nepřeje, aby se cokoli podobného přihodilo jeho vnukovi. Momentálně je malý v pořádku, protože otec sedí za přepadení, takže je mimo hru. Posedí si ještě určitě několik let, než bude smět požádat o podmínku. Věř, nebo ne, rodina chce pro to malé jen to nejlepší.“

„Hlavně když s tím nebude mít žádné starosti.“

„Jestli to nechceš udělat, Kate...“

„Ale ne!“ ozvala se s vehemencí, která ji samotnou překvapila. *Přece to není vina toho malého, že je nechtěný a považovaný jen za nepřijemnost.*

Kate se udělalo zle, ale první strípek z mozaiky toho, co naznačoval, se jí zabodl přímo do srdce. Zvládla by to? Mohla by si to maličké vzít a předstírat, že je její?

Miminko. Novorozeně. Její dítě. Je zase matka.

Tyrell si popotáhl kravatu.

„Víte, Tyrelle, tohle mi připadá jako velký průšvih. Velký průšvih.“ *Jenže v něm je i dítě, dítě, které potřebuje mámu, dítě, o které se musíš postarat.* „Ta dívka by měla rodičům říct, aby si strčili své machiavellistické předsudky o nemanželských dětech někam. Dítě patří k matce!“

„To není tak jednoduché,“ řekl Tyrell. Trpělivý tón v jeho hlase vyvažovaly napjaté vrásky u koutků úst. „Matka dítěte... ani ona není úplně v pořádku, ale je aspoň stabilní. Dlouhé roky se léčila z depresí, každou chvíli byla v blázinci, pořád brala léky, ale doktoři všechny ujišťovali, že dítě je zdravé. Od chvíle,

LISA JACKSON

kdy dotyčná zjistila, že je těhotná, byla pod stálým lékařským dohledem. Rodina rozhodla, že nejlepší pro dítě bude, když ho soukromě adoptuje někdo žijící mimo Boston. Ty se stěhuješ na západní pobřeží, a protože jsi přišla o vlastní rodinu, napadlo mě, že by to bylo jediné logické...“ Odmlčel se, aby věta vyzněla a aby měla čas dokončit si ji pomocí vlastní představivosti. Snažil se ji přesvědčit, že on se jen pokouší všem stranám pomoci. Nicméně mu na to neskočila.

„Jak jsem říkal, dohoda spočívá v tom, že bys vydávala dítě za své vlastní – dokonce bychom uměli sehnat i rodný list s tvým jménem.“

„Jak je to možné?“

„Když máš peníze, všechno je možné. Můj klient peníze má. A má jich hodně. Kromě toho má i vliv. Získat padělaný rodný list není tak těžké, a když se odstěhuješ hodně daleko, nikoho ani nenapadne zpochybňovat pravdu.“ Významně pohlédl na fotky v rohu jejího pracovního stolu, a pak dokonce vzal jeden rámeček do ruky. Byla v něm momentka, na níž Kate drží Erin jako miminko. Vedle nich stál její manžel Jim – jako hrdý otec –, smál se od ucha k uchu a objímal Kate kolem ramen. Oči mu zářily pýchou a štěstím. Dokonalá rodinka. Zdálo se jí to tak dávno.

Kate se sevřelo srdce, ucítila, jak se jí svírá i hrdlo a do očí se jí derou slzy. Chtěla je skrýt. Panebože, copak se přes to nedokáže přenést? Opravdu ne? Věděla, že by měla hned odejít, než ji Tyrell zachytí drápkem a ona se zaplete do něčeho podezřelého, do podvodu temnějšího, než se na první pohled zdálo. Jenže měl něco, co chtěla. Vstala, přehodila si popruh kabelky přes rameno a rozloučila se: „Myslím, že raději půjdu. Laura na mě čeká...“

Tyrell postavil rámeček s fotkou zpátky na stůl, narovnal se a pak pomalu stůl obcházel, až se dostal za ni. Jemně jí položil ruce na ramena.

Odtáhla se, otočila se k němu a propalovala ho pohledem. „Nedělejte to.“

„Dobře vím, jak pro tebe bylo těžké ztratit Jima a Erin,“ začal Tyrell, jako když másla ukrájuje. „Tys pak... už nikdy nebyla jako dřív. Myslel jsem si, že by tohle pro tebe mohl být dar z nebes, tvůj život by s dítětem znovu získal smysl. Ale když si tu šanci radši necháš proklouznout mezi prsty...“

„Ne!“ vyhrkla, i když jí rozum napovídal, ať okamžitě vypadne a drží se od Tyrella a jeho neetických čachrů co nejdál. To je přece šílené! Směšné! Nemožné! *Nelegální, pro boha živého!* A přesto, bez ohledu na tyto navýsost logické argumenty, si nechtěla takovou příležitost nechat ujít. *Dítě! Její dítě!* „J-já... nevím, co říct. Teda... musela bych vědět víc. Kdo mi zaručí, že to dítě někdo neunesl?“

Jeho výraz se uvolnil. Věděl, že ji dostal. Kate si připadala neskutečně slabá a ovlivnitelná. „Věř mi, Kate. Mluvíme o miminku, které potřebuje matku a zaslouhuje si lásku, ale nikdo ho nechce. Je potřeba schovat ho co nejdál před jeho šíleným otcem. Aby ho nikdy nenašel. Tohle je příležitost pro tebe jako stvořená – taková se ti možná už nikdy nenaskytne.“

Zamrkala, protože v očích náhle ucítila horké slzy. Poslední dva roky byla doslova zaplavovaná pocity viny a výčitkami svědomí kvůli smrti dvou lidí, kteří jí byli nejbližší. Možná je tohle šance, jak všechno odčinit. Nebo jí třeba seslal bůh do cesty důvod, proč žít.

„Tak jo. Je potřeba se rozhodnout. Jak to bude? Dohodneme se?“

„Potřebuju čas na rozmyšlenou.“

„Žádný čas nemáme.“ Zhluboka si povzdechla. „Víš, Katie, myslel jsem si, že z toho budeš mít radost.“

„Vždyt... ji mám.“

„Takže to uděláš?“

Zaváhala jen na vteřinu. Uvnitř byla celá rozechvělá. „Ano.“

LISA JACKSON

„Dobrá.“ Zaváhal a zamyšleně se kouzl do rtu. „Ještě jedna věc, Kate.“

Dodávala si odvahy. „Jaká?“

„Moc dobře víš, jak o tobě smýšlím, jak... prostě... jak jsem se snažil dostat do tvé blízkosti.“

Na chvíli zavřela oči. „Tohle nechci poslouchat.“

„Ještě předtím, než Jim zahynul.“

„Já vím, Tyrelle.“ Odstoupila od něj a ucítila, jak se lýtky dotýká okraje sedáku svého sekretářského křesla.

„A nebyl jsem zrovna ukázkový džentlmen.“ Prohrábl si vlasy, jako by se styděl. „Je mi to líto, fakt. Rád bych ti to nějak vykompenzoval.“

„Čím? Že mi umožníte tuhle adopci?“

„Adopce to není. Na to nezapomeň. To dítě je z tvého masa a krve.“ Dlouze si ji měřil tvrdým pohledem, jako by v duchu odhadoval její povahu, snažil se zhodnotit, zda je vhodná pro roli, kterou jí vybral. „Bože, ty jsi nádherná.“

Ztěžka polkla.

„Víš, jsem do tebe zřejmě tak trochu zamilovaný. Umíš si to představit? Já – zapřísáhlý starý mládenec! No nic, prostě bych pro tebe udělal cokoli. *Cokoli*. Po Jimově smrti jsem měl dojem, že bych ti mohl pomoci, aby ses z toho dostala, že bychom mohli být spolu.“

„K tomu... nikdy nedojde,“ prohlásila pevným hlasem.

Snad celou minutu na ni ještě zíral a pak si, jako by konečně pochopil, že si to nerozmyslí, dlouze povzdychl. „Ano, vlastně jsem s tím nepočítal, ale napadlo mě, že stojí za to se aspoň zptat přímo.“ Odkášlal si, přešel k oknu a vyhlédl ven. Na obličejích se mu objevovaly jako červené skvrny odrazy koncových světél aut. „No, když už jsem se totálně ztrapnil, myslím, že bychom mohli přejít k věci.“

Vyčkávala, sledovala hru emocí v jeho tváři. Vypadal poraženecky, jako by ho zahrnala do kouta, ale musela si v duchu při-

pomínat, že Tyrell Clark je jako kočka a má příslovečných devět životů. Ať se dělo cokoli, vždycky dopadl na všechny čtyři. Kate toho byla několikrát svědkem.

„Dám dokupy nezbytné papíry a ty pak se svým novorozeným synkem odjedeš z města.“ Maličko se zamračil. „Přál bych si...“ Zavrtěl hlavou a uchechtl se, ale netvářil se vesele. „No jo, víš, co se říká o přáních a žebrácích. Kdyby přání byla koňmi, žebráci by byli v sedle. Jako součást dohody ti dávám deset tisíc dolarů.“

„Ale ne...“

„Pro dítě. Zpočátku budeš mít velké výdaje.“ Viděl její tázavý výraz. „Nejsou moje. Dědeček dítěte z matčiny strany chce mít jistotu, že je o dítě řádně postaráno. Pokud ty peníze nebudeš potřebovat hned, vždycky si můžeš nakoupit akcie – myslí na budoucnost, na jeho studium, na bydlení, cokoli.“ Mávl rukou nad jejími obavami, ale jí se zvedal žaludek. Pokud jsou součástí dohody i peníze, zavání to něčím mnohem temnějším, zkaženějším.

„Takže všechno financuje dědeček?“

„Možná to neschvaluješ, Kate, ale měla bys to brát spíš jako dar. Nikdo tě nenutí,“ připomněl jí. „Jak bys mu chtěla říkat?“

„Cože?“

„Potřebuje jméno.“

„Panebože, já nevím. Co třeba Jon? Jonathan Rudisill Summers.“

„Chytrá holka,“ poznamenal. „Tvé dívčí jméno a pak Jimovo.“ Usmál se pro sebe.

„Jak si můžu být jistá, že ho po mně nikdo nebude chtít zpátky?“

„Máš mé slovo.“

Posunul po stole obálku s fotografií. „Tady jsou peníze.“

„Nechci je.“

„Jen si je vezmi, Kate. Podívej, vstupuješ do toho s plným vědomím všech rizik, ale musíš slíbit, že v podstatě zmizíš

LISA JACKSON

z povrchu zemského a za každou cenu budeš vždycky trvat na tom, že dítě je tvoje. I kdyby čert na koze jezdil.“

Polkla poslední přetrvávající pochyby a zvedla tlustou manilovou obálku. „Budu,“ pronesla slavnostně, protože někde v tomhle městě leží v postýlce sám a vyděšený nevinný novorozený chlapeček. Potřebuje ji.

A jen bůh ví, jak strašně moc ona potřebuje jeho.

knihá první

Jon
1995

1. kapitola

Utíkej, utíkej, utíkej!

Jon uháněl temným městem, tenisky mu pleskaly po mokrém chodníku a srdce bušilo takovým tempem, až se bál, že mu vybuchne v hrudi. Neznámé ulice lemovaly hromady špinavého rozbředlého sněhu, vzduchem poletovaly vločky a tančily v kuželech světla pod pouličními lampami. Kdesi v dálce slyšel vytí sirény a nad sebou tlumené tóny vánoční koledy o narození spasitele ve městě Betlémě. „Bůh s vámi, milí pánové, buď chválen dnešní den...“¹

Kde sakra je?

A kdo ho pronásleduje?

Vrah.

To slovo mu rezonovalo v hlavě.

Cože?

Ten, kdo tě chce vidět mrtvého.

Mrtvého a pohřbeného. Šest stop pod zemí, na sobě těžkou hlínu...

Ne!

1 Zde i dále český text koledy: Pavel Svoboda

Bez dechu se ohlédl a uviděl hrozivý stín, temný a rychlý, siluetu muže se zbraní v ruce chráněné rukavicí, jak probíhá špatně osvětlenými ulicemi.

Bůh mi pomáhej.

Jon prudce odbočil, uklouzl, vyrovnal pád rukou a sprintoval dál do úzké uličky, kde neblíkala žádná barevná vánoční světylka a kde ho čekala jen černočerná tma zapomnění.

Prosím, hlavně ať to není slepá ulice, modlil se v duchu a pořád slyšel, jak se melodie koledy rozléhá do noci.

„...on přišel z moci ďábelské pozvednout celou zem...“

Málem narazil do cihlové zdi.

Panebože, slepá ulička!

Kroky svého pronásledovatele uslyšel tak těsně za sebou, až mu naskočila husí kůže a měl dojem, že se mu útroby proměnily v kus ledu. Otočil se. Věděl, že neunikne...

Jon Summers otevřel ústa k výkřiku...

A s trhnutím se probudil. Trásl se, prostěradlo postele měl promáčené potem, v uších slyšel šílený rytmus svého srdce, jako kdyby se mu vracel sen... Noční můra, vlastně jeho předtucha, se pomalu rozplývala v šedavém světle časného jitra.

Oddechl si, doufal a modlil se, že nevykřikl nahlas a neprobudil matku. Prsty křečovitě svíral prostěradlo, pomalu vydechoval a v hloubi duše věděl, že sen je předzvěstí věcí příštích. Možná se neodehrají tak přesně, jak v duchu viděl, ale byl si zatraceně jistý, že nějak podobně to určitě bude.

Ach bože, proč zrovna já? přemítal jako vždycky, když v duchu spatřil výjev z budoucnosti. Vidiny z nočních můr ho příšerně děsily a předtuchy, které míval za denního světla... ty zkrátka musel skrývat, jinak by si ostatní děti myslely, že je zrůda – čemuž stejně neunikl, protože si to myslely tak jako tak.

Kopal, aby ze sebe shodil zmuchlanou příkrývku, přejel si dlaní po tváři a na bradě ucítil jemné strniště. Potřeboval cigaretu, jenže věděl, že matka by mu kouření neschvalovala. Vlast-

ně mu moc neschvalovala nic, co poslední dobou dělal. A kdyby navíc věděla o jeho posledním snu, to už by skákala až do stropu. Otřel si pot z čela, posunul Ohaře a vylezl z postele. Přebrodil se rozházeným oblečením a ručníky na zemi do šatny. Nerozsvítil, klekl si a ohmatával podlahu, dokud nenašel místo, kde vloni v létě odhrnul koberec a vyřízl otvor do dřeva. V této skrýši měl zásoby všeho, co matka považovala za kontraband.

Pomalou zvedl prkno a strčil ruku do tmavé díry. Zručně sáhl pod starý výtisk *Penthouse*, který našel v popelnici na papír za městem, nahmatal zavírací nůž, který si koupil za své peníze, krabičku kondomů, co Billy Eagle čajl jednomu staršímu klukovi, veškerou svou hotovost – asi osmasedmdesát dolarů – a zarámovanou fotografii Jennifer Carusové. Nakonec pod konečky prstů ucítil krabičku cigaret a zapalovač.

Nehlučně pokračoval k oknu, jen ve flanelových trenýrkách. Když uvolnil zástrčku a okno otevřel, Ohař tlumeně štěkl, ale z místa na posteli se ani nehnul. Jon zajistil okno klackem, aby se nezavřelo, vylezl na střechu a posadil se na staré asfaltové tašky. Venku bylo chladno, v plicích cítil mrazivý vzduch. Přicházela zima. Na obloze zářily tisíce hvězd a před líným půlměsícem pomalu plul osamělý obláček, přesně tak, jak to viděl ve snu.

Do prdele. Srdce mu tlouklo snad milionkrát za minutu. Ruce se mu třáslly. Zapálil si a ucítil, jak mu do plic proniká teplý kouř. *Co to se mnou je? Proč nemůžu být normální?* Stejně otázky si kladl už léta, vrtaly mu hlavou, ale dnes na něj doléhaly ještě intenzivněji. Jennifer Carusová by nechodila s takovým podivínem, kterému stačí dotknout se jí a už vidí do budoucnosti. Ta si může vybírat mezi normálníma klukama, co hrají americký fotbal, jako třeba Dennis Flanders.

Znovu zhluboka vtáhl dým z marlborcky a rozhlížel se skrz větve borovic rostoucích kolem jejich starého domu. Před lety si ho pronajala jeho matka pět mil za městem na osamělém pozemku sousedícím s McIntyreovým rančem, jenže ten byl už

několik týdnů pustý, od chvíle, kdy našli starého Eliho mrtvého na podlaze v kuchyni. Starý pán utrpěl osudný infarkt a ležel tam tři dny, než ho objevili. Jon bohužel vytušil, že se něco děje. Vnímal Eliho pokaždé, když se změnil vítr a vál od jeho domu, ještě než mu ofoukl obličej. Jon si také uvědomil nesmírně zvláštní pocit, kterému říkal polibek smrti. Z toho mu skutečně naskakovala husí kůže.

Právě on zavolal z telefonní budky ve městě – pochopitelně anonymně – do kanceláře šerifa, a ten vyslal jednoho ze svých mužů, který následně Eliho objevil, jak leží na popraskaném linoleu a svírá si hrudník. Byl jen kousíček od telefonu, po němž se bezúspěšně natahoval.

Jonovi se po tom starém bručounovi pořád ještě stýskalo. Eli totiž nedával najevo, že by mu Jonova odlišnost vadila. Odjakživa, co si Jon pamatoval, k němu byl starý ošlehaný farmář laskavý, u sebe na zadní verandě ho učil vyřezávat ze dřeva nebo mu ukazoval souhvězdí na obloze, případně mu dovolil řádně si přihnout domácí pálenky.

A teď je Eli mrtvý. Šílenost.

„Mizera.“ Eli byl v Jonově životě člověkem, který měl asi nejbliže k označení kamarád, i když už byl starý. Pozorně sledoval rudý konec cigarety a dlouze z ní potáhl. Jakmile se mu dostal nikotin do krevního oběhu, trochu se uklidnil. Máma by se zbláznila, kdyby se dozvěděla, že kouří – doopravdy kouří –, jenže mu to bylo jedno. V patnácti je dost starý na to, aby se už v něčem mohl rozhodnout sám.

Dnes večer jí nemohl povědět o svém vidění, protože by fakticky zešílela, kdyby dospěla k závěru, že viděl vlastní smrt. Už teď jí chvílemi docela hrabalo. Nedivil se jí. Není jednoduché být matkou podivína, a už vůbec to není jednoduché v tak malém městečku jako pitomý oregonský Hopewell.

Objal si pažemi kolena, zavřel oči a zklidňoval dech. Přiměl se přemýšlet o svém snu a trochu ho rozebrat. Strach už zaplašil

natolik, aby dokázal střízlivě zhodnotit, co to mělo znamenat, a teď potřeboval sen pořádně ze všech stran prozkoumat, než ho bude moct doopravdy zahnat.

V tom snu byla noc a on se nacházel v neznámém městě, v rušném městě, nad nímž se vznášel opar vůně mořské vody, pachu výfukových plynů a ještě něčeho – možná borovice? Cedrů? Nebo byly Vánoce? Běžel rychle, uháněl ze všech sil, taktak popadal dech, plíce ho pálily, potřeboval víc ledového vzduchu. Pronásledoval ho chladný otupující strach a kolem něj se míhaly rozmazané vysoké úzké budovy, vypadaly snad sto let staré. Na zemi ležel poprašek sněhu, zamrzal do ledu a jemu to strašně klouzalo, když se snažil přinutit nohy k rychlejšímu pohybu. Začínaly mu tuhnout svaly, pociťoval první křeče, srdce mu strachy divoce bušilo. Kdosi mu byl v patách – někdo strašně nebezpečný, prohnaný jako divoká šelma, člověk schopný vystopovat svou kořist jak v lesích, tak ve městech.

A ten dotyčný ho chtěl zabít.

Jon měl sucho v krku. *Kdo byl ten chlap?* lámal si hlavu, ale nedokázal si na podobu svého pronásledovatele vzpomenout, s chladnou jistotou však věděl, že ho cizinec hledal dlouho, sledoval ho a šel po jeho stopách se zarytou trpělivostí nebezpečného lovce, kterého nic nezastaví.

V duchu viděl záblesky jako šmouhy – modré, červené, zelené, žluté vánoční světelné řetězy a koule jako výzdobu elegantních cihlových domů s okny s malými tabulkami zářícími teplým světlem, s adventními cesmínovými věnci na dveřích. Kolem všech proběhl jako blesk, protože za sebou slyšel neúnavné kroky svého pronásledovatele, v zátylku cítil jeho horký dech. Nakonec zakopl, muž po něm chňapl a popadl ho za límec bundy.

Utíkej! Honem! Rychleji!

Podařilo se mu z mužova sevření vyprostit.

LISA JACKSON

Utíkal stále dál, lapal po dechu, potil se po celém těle, i když toto temné neznámé město zasypával sněh. Kdesi v dálce uslyšel výt do noci lodní sirénu.

Někdy ho tajuplný muž skutečně rychlým mrštným pohybem chytil a zaryl mu silné prsty do ramene. V tomto okamžiku se obvykle Jon rozkřičel a pak se ze své noční můry probudil. Nicméně mužova slova na rozloučenou ho vždycky provázela až do procitnutí a mrazila ho do morku kostí.

„*Jsem tvůj otec, Jone.*“

Do prdele! Jon se kousl do spodního rtu, až v ústech cítil pachů krve. Jeho otec. *Jeho otec?* Ani omylem. To je fakt dost děsivé. Jeho otec je přece mrtvý – umřel, než se Jon narodil. James Summers. Srazilo ho auto a řidič ujel. Alespoň tak to podávala matka. Viděl zašlé fotografie hubeného světlollasého muže, který měl být jeho otcem, a holčičky, která byla jeho starší sestrou.

Jenže mu na celé té historce připadalo něco divného, zněl v ní jakýsi falešný tón. Matka se mu při hovorech o otci nikdy nedokázala podívat do očí a vždycky pohotově měnila téma, když ji Jon zasypával příliš mnoha otázkami. Jon usoudil, že důvodem bude patrně její pocit provinilosti kvůli nehodě, která stála Jima i Jonovu starší sestru život.

Do matčiných myšlenek nikdy nahlédnout nedokázal. Ani jednou. Dar, který byl jeho prokletím, mohl zřejmě užívat pouze vůči lidem, s nimiž ho nepojil blízký vztah.

Až na ty zatracené sny.

Típl cigaretu do okapu a snažil se uvažovat. Třeba je to jen zlý sen, a ne vidění. Pouze noční můra. Těmi trpí každý, no ne? Jenže husí kůže, kterou stále cítil po celém těle, ho přesvědčila, že se pokouší obelhávat sám sebe. Bylo to zjevné.

Přejel si třesoucí se rukou po obličejí a napadlo ho probudit matku. Protáhl se oknem a došel ke dveřím jejího pokoje. Tam se však s rukou na klice zarazil.

Přestaň se chovat jako malý. Tohle je tvůj problém. Musíš se s ním vypořádat sám.

Celý život běhal za mámou, vyplakával se jí na rameni, tulil se k ní, nechal se objímat, ale tohle nemůže dělat věčně, hlavně když věděl, jak by reagovala. Ne. Konec. Tentokrát to musí zvládnout bez ní. Času má dost. Vánoce jsou až za dva měsíce.

Ještě celý otřesený vlezl zpátky do postele, odstrčil přerostlé štěně jménem Ohař z polštáře a založil si ruce za hlavu. Cívěl do stropu a zatínal zuby. Všechno se dá změnit. Budoucnost není narýsovaná jednoznačně.

Jon byl přesvědčený, že dokáže běh svého osudu zvrátit. Musí jen vymyslet, jak na to.

Do Vánoc.

Daegan O'Rourke měl na očích letecké brýle, nadzvedl nohu z plynu a u domu Summersových zpomalil. Ze svého starého pick-upu moc neviděl; jen dlouhou cestu, která se vinula porostem borovic a dubů. Vyjeté koleje už se téměř nedaly označovat slovem cesta, přímo volaly po zasypaní štěrkem, a dům mezi stromy málem nebylo vidět. Vlastně to byla spíš taková cukrová chaloupka natřená bíle s modrými detaily. Úhledná. Čistá. Přesně jak očekával.

Daegan zkřivil obličej a přešel si dlaní přes čtyřdenní strniště na bradě. Sevřel suché rty. V uplynulém týdnu byly jeho stálými společníky provinilost a obavy, a teď, když hleděl přes šmouhy špíny a tečky hmyzu na předním skle, si ze všeho nejvíc přál, aby mohl zastavit čas, vrátit se a změnit minulost.

Vyrazil na bláhovou misi. O tom není pochyb. Pochyboval o ní už od minuty, kdy si vyslechl Bibinu pitomou historku, a přesto jí nedokázal říct, aby odtáhla zpátky do Bostonu, kam patří. Naopak. Dokodrcal se až sem, do zapadákovy jménem Hopewell v Oregonu, i když by byl nejradši jinde. Kdekoli.

LISA JACKSON

Možná by se měl prostě otočit a vrátit se domů do Montany, protože na to, k čemu se chystal popravdě neměl žaludek. Svou drsnost ztratil už před lety – vyplýval ji na mladické choutky po pomstě.

Dnes ho poháněla zvědavost a také provinilost; a teď je tady, dřepí ve starém pick-upu a přemýšlí, co si počít.

„Do prdele,“ zabručel si pod vousy a popojel trochu dál, k příjezdové cestě k jinému domu. Tohle stavení, spíš barabiznu, bylo vidět mnohem lépe z hlavní silnice, která jako šipka protínala krajinu od modrých hor v dáli až k městečku Hopewell, jenže to už nechal asi pět mil za sebou. Plevel a vysoké suché stonky trávy se zralými semeníky se mu při jízdě otíraly o podvozek. U otevřených vrat zabrzdil. Na omšelém plotě byla přítlučená cedule NA PRODEJ a Daeganovi blesklo hlavou, že se mu konečně po deseti dnech podařil průlom. Poprvé od chvíle, kdy váhavě kývl na tenhle přetěžký úkol, se dočkal.

Možná se k němu štěstí přestává obracet zády.

No jasně, a možná taky vyhraješ v loterii, ty pitomče.

Po hodinách strávených v autě ho bolelo celé tělo a nic by se mu nezamlouvalo víc než vychlazené pivo, jímž by svlažil vyprahlé hrdlo. Ale nejdřív práce, potom zábava. Otevřel příhrádku na rukavice a vytáhl koženou náprsní tašku. Zalovil v ní a za bankovkami nahmatal to, co hledal – několik momentek, starých černobílých záběrů z fotoaparátu soukromého detektiva. Fotografie dívky, které bylo tehdy zhruba dvacet. Dlouhé vlasy měla stažené do culíku, svěží obličej působil přímo vymydleně a téměř naivně, odbočovala za roh Školní a Washingtonovy ulice ke starobylé rohové budově bývalého bostonského knihkupectví Old Corner Bookstore. Přes rameno měla přehozený batůžek a ohlížela se, jako by se dívala přímo do skrytého objektivu. Hezká, mladá, překypující vitalitou. Stejněměrné rysy, velké oči a klenutá obočí. Plný rty a ostražitý výraz.

Přemýšlel, do jaké míry se od té doby asi změnila, ale pokud šlo o Kate Summersovou, vrtalo mu hlavou hodně věcí, protože se s tou ženou nikdy nesetkal.

Zatím.

To by se mělo změnit.

Vložil fotografie zpátky, objevil starou účtenku z obchodu v Boise a tužkou, kterou předchozí majitel auta zastrčil za stínítko, si na ni naškrábal telefonní číslo realitního agenta, který byl ochoten zabývat se prodejem těchto několika holých akrů vyprahlé půdy. Jemu o pozemky nijak zvlášť nešlo; ranč mu poskytne jen dobrou zástěrku, kterou potřeboval do doby, než se rozhodne pro další krok. Nicméně místo bylo pro jeho záměry jako stvořené.

Ideální lokalita. Copak se právě těmito slovy neohánějí realitní agenti, když se vám pokoušejí prodat nemovitost? Inu, v tomto případě měli naprostou pravdu, vždyť to bylo v přímém sousedství domu Kate Summersové. Lokalita vsutku ideální.

„Povídám ti, Kate, chlapec v tomhle věku potřebuje tátu.“

Tátu. Při zmínce o muži, který Jona zplodil, jí tuhla krev v žilách. Vždyť to byl kriminálník, který ani nevěděl, že má syna.

„...jakýkoli kluk v tomhle věku potřebuje vyrůstat s chlapem. Nemluvím jenom o Jonovi, protože on je... prostě jiný, chápeš, a těžko zvladatelný. Jenže v takovém případě potřebuje vliv silného muže ještě víc. Jasně, vím, nic mi do toho není, ale od toho jsou kamarádky, ne?“ chrlila ze sebe Cornelia Olsenová. Její hlas zněl z telefonního sluchátka velmi zřetelně.

No jistě! Kate obešla kuchyňskou linku, natahovala telefonní šňůru, otevřela skříňku, v níž měla lékárničku, a našla aspirin. Dokonce i po patnácti letech jí stačila pouhá zmínka týkající se okolností Jonova narození, aby ji zalil ledový pot. Cornelia pokračovala v klábosení na téma Kateina pubertálního zdivočelého syna, o tom, že McIntyreův dům v sousedství je od smrti

starého Eliho pořád prázdný, a co to znamená – že se do Hopewellu bude stěhovat víc podezřelých existencí –, i o tom, jak se počasí změnilo z té výhně před čtrnácti dny k chladnému podzimu, jelikož už je skoro listopad. Kate do sebe hodila aspirin a zapila ho douškem studené kávy. Čert vem počasí i ranč starého pana McIntyrea. Jí dělал starosti Jon. A pořádne.

Poslední dobou byl popudlivý a neklidný, hubatější než obvykle. Kate sama sebe přesvědčovala, že to jsou jen potíže dospívání, kdy chlapi procházejí přirozenými změnami, fyzickými i psychickými. Jenže ve změně Jonova chování bylo něco jiného – jakýsi spodní proud téměř hmatatelného napětí. Měl zřejmě starosti, ale kdykoli se ho zeptala na školu, domácí úkoly nebo děvčata – nebo na cokoli jiného, co ji napadlo –, uzavřel se do sebe. To byl jeho nejnovější obranný mechanismus. Dřív býval až příliš otevřený. Dával najevo, že vidí věci, které jiní vidět nemohou. V poslední době se však stáhl a začal být zádumčivý, pohroužený do myšlenek. Měla z něj dojem, jako by se pořád ohlížel přes rameno v obavách, jaký průšvih se objeví.

Drogy? Sex? Alkohol? Gangy? Zbraně? vrtalo jí hlavou. Možná to zveličuju, říkala si. Opravdu je důležité, že se mu trochu zhoršil prospěch a pořád mlčí?

Hleděla otevřeným oknem do říjnového podvečera. Do spadaneho listí zafoukal podzimní vítr a rozvířil je na zadní verandě, kde měl ze starých hadrů pelíšek Jonův pejsek, štěně černobílého křížence nejasného původu. Z legrace ho pojmenovali vznešeně – Ohař. Na zahradě se už začaly lámat stonky kukuřice s vybělenými suchými listy a mezi změtí dýňových listů bylo ještě tu a tam vidět červené rajče. Pod jabloní se ve žluté polehlé trávě válelo půl tuctu hnijících jablek, která Kate nestihla posbírat. Ve vzduchu byl jednoznačně cítit podzim, a přestože si to nechtěla vůbec přiznat, měla s Jonem větší potíže než kdy dřív. Musela se soustředit, aby už o tomto tématu přestala přemýšlet. Jon je přece její syn, nepředstavuje

problém, a ona by udělala cokoli, *naprosto cokoli*, aby zůstal pořád šťastný a v bezpečí. Zavázala se k tomu, když ho poprvé spatřila – jako malé miminko s rudým obličejíkem. Zatím se jí dařilo slib dodržovat.

„Nikdy nikomu neříkej, že to není tvůj syn,“ naléhal na ni Tyrell, když si přitiskla miminko v zavinovačce k hrudi, aby slyšelo tlukot jejího srdce. I přes oblečení cítila jeho dech, horký a slaboučký, a zaplavil ji příval rozjařenosti, kterou ale držel na uzdě strach, že její konání není úplně správné.

„Neřeknu.“

Tyrell si nervózně olízl rty. Kate nevěděla, jestli to souvisí víc s adopcí, nebo s faktem, že má v patách daňový úřad. „Papíry máš tady – všechno vypadá legálně.“ Do postranní kapsy tašky na pleny, kterou si koupila, vsunul dlouhou obálku. „Kdy se stěhuješ?“ zeptal se a přelétl pohledem všechny bedny a krabice v malém bytě.

„Tento víkend.“

„Pořád máš namířeno na západní pobřeží?“

„Nejdřív do Seattlu, pak možná do Oregonu.“

Zvedl ruce v obranném gestu s dlaněmi obrácenými k ní. „Čím míň budu vědět, tím líp.“

„Co když ho začne rodina hledat?“ zeptala se v náhlém přívalu paniky. Teď, když už dítě chovala v náručí, si nedokázala představit, že by o ně přišla.

„Nebude,“ vyštěkl Tyrell a ironicky se zachechtal. „Věř mi, že si dali opravdu spoustu práce, aby to udrželi v tajnosti.“

„A otec...?“

„S tím si nedělej hlavu. Je pořád v lochu a ani neví, že má syna.“

„Jenže to může zjistit.“

Tyrellův temný pohled se zavrtal do jejího. „To nesmíš dovolit, Kate. Kvůli tomu malému. Prostě odjeď a nikdy se nevracej.“

LISA JACKSON

„Mám tady sestru,“ podotkla a vzpomněla si na Lauru, jak si byly blízké, jak jí Laura pomáhala překonat strašné stavy provinilosti a zármutku po smrtelné nehodě Erin a Jima.

„Pošli jí letenku. Ať tě navštíví ona, ale, pro boha živého, Kate, hlavně se do Bostonu nikdy nevracej.“

Vzala si Tyrellovo doporučení k srdci. A od té doby o něm neslyšela.

Jenže teď, po několika letech, jí stačil jeden telefonát od dobromyslné sousedky – trochu šťouravé, ale se zlatým srdcem – a všechny její obavy, pochybnosti a strach najednou ožily, a nestále se jí s divokou silou vracely a hrozilo, že jí je ten hurikán emocí vmete přímo do obličeje. Vyschlo jí v ústech a na rozhovor se téměř nedokázala soustředit. *Vzpamatuj se, Kate!*

„...no a já jsem si prostě myslela, že bys to chtěla vědět,“ říkala Cornelia tak nahlas, až si Kate musela držet sluchátko daleko od ucha. Ubohá Cornelia milovala klepy, a navíc byla hluchá jako špalek a neuvědomovala si to. „Povím ti jednu věc. Vždycky jsem chtěla vědět o všem, co naši kluci chystají, když byli v pubertě. Jakmile jen jeden z nich nebyl tam, kde být měl, hned mi začaly fungovat radary, to ti povídám. Napadlo mě, že musím být první, kdo zjistí, co se děje. Říkala jsem si, že to vnímáš stejně.“

„Určitě jsi viděla Jona?“ ptala se Kate a upřímně doufala, že se největší drbna z městečka mýlila. Křečovitě svírala sluchátko, což bylo hloupé. Cornelia se nevědomky zmínila, že Jon potřebuje mužský vzor, a Kate se najednou rozbušilo srdce a začala přemýšlet o tom strašlivém muži bez tváře, kterého se bála už patnáct let.

„Jednoznačně to byl on. Určitě byl před nějakými dvaceti minutami u Parsona v obchodě...“

Ohař naklonil hlavu, vzrušeně vykvikl a vyrazil kolem domu, pelíšek za ním jen odlétl. Kate se sevřelo srdce. Zdálo se, že Cornelia měla pravdu. Zase. *Ach jo, Jone. Proč?*

„To je klika. Není jednoduché vychovávat chlapce, hlavně když nemáš po boku muže. S klukama jsou jen potíže. Úplně se všema.“

Prásk! Bouchly dveře.

„Zavolám ti později.“ Kate zavěsila, aniž čekala na odpověď. „Jone?“ zavolala.

„Do prdele! Kurva fix!“ Jonův hlas změnil tón, zvedal se do vzteklých výšek, málem ječel, rozléhal se po pokojích v patře.

„Co děláš doma tak brzo?“

Kroky duněly po schodech.

Kate se snažila obrnit. *Bum!* Dveře Jonova pokoje práskly tak hlasitě, až se celý dům otrásl. Zařinčela okna v jídelně. *Skvělé*, pomyslela si a pohlédla na hodinky. Jedna hodina. Cornelia Olsenová má bod a její všetečný nos jakbysmet. Vyčenichal další průšvih. Jon měl být oficiálně ještě dvě hodiny ve škole. Jenže už byl doma, a v hodně mizerné náladě. *Bezva...* Cítila, jak jí v hlavě za očima tepe bolest.

„Panebože, dej mi sílu,“ modlila se a vyrazila ke schodům do patra. Zarazila se, když uslyšela, jak pes žalostně kvičí na verandě. „Nejsem si jistá, jestli tě chce zrovna teď vidět,“ promluvila na psa. „Fakt nevím.“

Ohař se na ni žalostně podíval, zavrtěl ocáskem a ostře vyštěkl.

„Tak jo, ale říkáš si o to. Oba si koledujem o průšvih.“ Jen pootevřela dveře, a pejsek se protáhl škvírou dovnitř.

Slyšela kletby, Jon do něčeho kopal a práskal věcmi. Šla za ním po schodech. Černobílé štěně běželo před ní.

Zaklepala a otevřela dveře.

„Jdi pryč.“ Jon ležel na neustlané posteli a zíral do stropu. Házel nad sebe baseballovým míčkem. Na zemi se válely knihy, oblečení, céděčka, baseballové karty a časopisy. Z pootevřených zásuvek prádelníku vypadávala trička a džíny a na jeho horní desce nebyl ani centimetr volného místa – stejně jako na stole

LISA JACKSON

a na policičkách s jeho poklady – od modelů letadel až po knížky o kouzlení. Pes zamířil na postel a posadil se, divoce vrtěl ocáskem, ale Jon si ho nevnímal a pořád si házel míčkem.

„Musíme si promluvit.“

„Nech mě být.“

Povzdechla si, vklouzla do pokoje a zavřela za sebou. Čekala. Nehýbala se z místa.

„Přišels nějak brzo.“

Žádná odpověď.

„Co se stalo?“

Znechuceně zavrčel hlubokým hlasem, ale ani na ni nepohlédl. „Vykašlal jsem se na to.“

Nekomentuj to, ať to nepoděláš, říkala si v duchu. *Aspoň s tebou mluvím. To je úspěch.* Založila si ruce na hrudi a opřela se ramenem o dveře. „Tys šel za školu? Jak to?“ To je mi překvápko! A nijak dobré. Vůbec ne. Kdesi vzadu v hlavě doufala, že škola skončila dřív a ona na to zapomněla, ale Cornelia by pochopitelně nedělala takovou vědu z toho, že Jona viděla, a nevolala jí, kdyby to tak bylo.

„Stejně mě dnes za trest vyloučili z vyučování.“

Odsunula botu na basket velikosti deset a posadila se na židli vedle jeho stolu. Začínala se potit, ale hodně se snažila, aby navenek zůstala klidná. „Vyloučili? To zní vážně, Jone.“

„Jo, vyloučili,“ zavrčel posměšně. „A vůbec nic to neznamená.“

„Nic to neznamená?“ Zaplavil ji vztek, ale pořád se ovládala. Ještě aspoň chvilku. Nejlepší je dostat se k jádru problému dřív, než člověk vybuchne. „Proč?“

„Protože mě ten kretén Todd Neider chtěl znovu zmlátit. Nadával mi do buzerantů, úchylů a debilů.“ Jon těžce polkl a pomrkal. „Říkal, že... prej bych měl bejt zavřenej v blázinci s ostatníma magorama.“ Nerozbrečel se ani se nezhroutil, jen zaťal zuby. Kate byla překvapená, jaká změna se s ním udála. Až

do tohoto roku mu nikdy ve škole podobný trest neuložili, nikdy neměl opravdu vážné potíže, ani když ho děti provokovaly a šikanovaly, což bylo běžné. Dřív hodně brečel a vysloužil si nálepku srábek a maminčin mazánek, a krom toho další řádku krutých přezdívek. Už od první třídy. Kdykoli měl Jon potíže, vždycky s nimi šel za ní. Potřeboval její ochranu a lásku.

Jenže v poslední době, vlastně když nastoupil do prvního ročníku na střední, se od ní začal odtahovat a pokoušel se bránit sám, a najednou tím rozšiřoval propast mezi sebou a matkou, která ho nechápala. Jen za loňský rok vyrostl o patnáct centimetrů, získal sebevědomí a trochu i hroší kůži.

„Proč se z tebe Todd snažil vymlátit duši?“

„Nevím.“

„Jone...?“

„Říkal jsem, že nevím.“ Do hlasu se mu vkrádal vzdor a odpovídajícím způsobem k tomu i vystrčil bradu, z níž už začínaly rašit vousy. Vyčkávala, on naposledy chytil míček a pak ho nechal spadnout na zem. „No, možná proto, že jsem mu řekl, že je hlupák a pitomý kretén, který skončí jako jeho fotřík – bude z něj opilec z fabriky a nikdy se z tohohle zapadákova nevyhrabe.“

„To by mohl být ten důvod,“ konstatovala a litovala, že neví, jak má situaci zvládnout lépe. Když byl mladší, všechno šlo jednodušeji. Bylo to černé, nebo bílé. Dobré, nebo špatné. Správné, nebo chybné. Teď se už problémy mísily dohromady a jednoduché odpovědi neexistovaly.

Jon neroztáhl koutky do úsměvu. „Je to pravda. Todd Neider rozhodně není zrovna chytrý.“

„Výborně,“ ucedila a už nedokázala skrývat sarkasmus. „Tohle jsi mu pověděl? Není divu, že se urazil.“

„On na mě měl zasn... pitomý kec, že jsem opravil paní učitelce Knowltonové počítač. Nadával mi do nerdů, debilních ajťáků a tak. No, každopádně jsem si to nenechal líbit, řekl jsem mu svoje, a on se ze mě pokusil vytlouct duši.“

LISA JACKSON

„Pokusil?“ podivila se Kate, protože jí byl podezřelý spokojený tón, který náhle zazníval Jonovi v hlase.

„Sejmul jsem ho. Dal jsem mu pěstí. Do nosu.“ Jon se při té představě zachmuřeně usmál. V oříškových očích mu blýskal radostný výraz. „Všude byla krev, cákla dokonce na kostým roz-tleskávaček Ellie Cartwrightové, a... a pak se na mě vrhl. V tu chvíli už se kolem nás shlukla spousta spolužáků a pak...“ Hlas mu o něco klesl. „Pak nás přistihla paní učitelka Billingsová.“

„Myslela jsem si, že by mi ze školy někdo zavolal, kdyby byl průšvih.“

„Mám dojem, že to nějak podělali. Zástupce ředitele měl schůzi, takže jsme s Neiderem zůstali v tom předpokoji u ředitelny – jako ve vazbě – a měli čekat, až se McPherson vrátí. No a mě pak už unavilo poslouchat ty Toddovy kecy.“ Jonův výraz zase potemněl. „Sprostě mi nadával do všeho možného – do kotů a poserů a...“

„Umím si to představit.“

„No a pak zkrátka prohlásil, že mě zabije, až zase dostane příležitost. Tak jsem vylezl z okna a utekl.“

„Neměl právo ti seabemíň vyhrožovat. Žádnou formou. A říkat někomu, že ho zabije...“

„To nic není.“ Pokrčil vleže rameny. „On to vykřikuje v jednom kuse. Prostě jenom tak, chápeš?“ Jon na ni zamžoural zpod přivřených víček.

„Cože?“

„Nikdy to nesplní. Jenom kecá, protože se mě bojí. Nezabije mě.“ Jon působil sebejistě, jako by jedna rána do Toddova nosu všechno vyřešila a ty roky obav vymazala.

„Kdy se to stalo?“

„Nevím.“ Znovu pokrčil rameny. „Těsně před obědem.“

Zazvonil telefon a Kate se sevřelo srdce.

Jon se zamračil. „Někomu ve škole asi došlo, že jsem zdrnul.“

„Výborně,“ zabručela si pro sebe a už se málem přestala ovládat. Strašně se na něj zlobila, fakt příšerně, ale nemělo cenu začít rvát. A navíc o něj měla strach, hrozný strach. Musela si neustále připomínat, že v tomhle rozhovoru je ona starší. „Já zvednu telefon, a ty si tady uklid'. Hned. Jsi v obrovském průšvih, Jone. Nejen kvůli škole, ale taky kvůli mně. Zlobím se. Nemůžeš jen tak někoho mlátit pěstí, ani když ti nadává.“

„A co mám jako dělat? Zavolat ti? Zavolat policajty? Nebo se jít vybrečet k řediteli?“ ucedil polohlasem a Kate rychle vyběhla z pokoje a dolů ze schodů.

V letu popadla sluchátko těsně předtím, než se stačil spustit záznamník. „Haló?“

„Paní Summersová? Tady je Don McPherson.“

Sevřel se jí žaludek jako vždycky, když byly s Jonem nějaké problémy. Poslouchala zástupce ředitele, jak jí vypráví téměř stejnou historku jako Jon. „A co je horší,“ pokračoval McPherson vážným tónem, „že tady Jon nezůstal. Zmizel. Utekl. To je další přestupek.“ Slyšela, jak si povzdechl a listuje nějakými papíry – možná složkou jejího syna, která byla každou minutou tlustší. „Víte, Jon má své potíže, ale doteď se s nimi vždycky dokázal vyrovnat. Dneska však ne. Já osobně si myslím, že to je do jisté míry dobré. Potřebuje se naučit bít se sám za sebe. Jenže přitom nesmí porušovat školní řád.“

„Já vím. Promluví si s ním.“

„Můžete mu vyzvednout úkoly, budou v ředitelně. V úterý pak začneme s čistým štítem.“

Zavřela oči. „Je to... je to pro něj těžké.“

„Já vím. Jenže pro mladé lidi je to v dnešní době těžké obecně. Je na ně vyvíjen až moc velký tlak. V Jonově případě je ještě zesílený.“

Kate se opřela o ledničku a volnou rukou si třela spánky. Jon byl dobrosrdečný chytrý kluk, kterého většina spolužáků považovala za podivína. S rodiči to nebylo o nic lepší. Někteří své

LISA JACKSON

děti varovali, aby se držely od toho „divného Summersovic klu-ka“ radši dál. Několik dalších dokonce tvrdilo, že ho považují za uctíváče ďábla. A to všechno kvůli tomu, že Jon měl schopnost nahlédnout pomyslným oknem do budoucnosti. Někdy. A okno nebylo vždycky zcela průzračné. Díkybohu. Za celá ta léta nepřišel na to, že je adoptovaný, že má někde daleko biologické rodiče.

„Pořád ho chcete nechat v normální škole?“ zeptal se jí McPherson a znovu tím nadnesl nenáviděné téma zvláštní školy.

„Samozřejmě.“ Kate byla pevně přesvědčená, že její syn kolem sebe potřebuje mít děti svého věku, třebaže kruté. A co víc – chtěla, aby Jon zapadl. Aby byl zodpovědný. Šťastný. Panebože, kdyby tak mohla najít způsob, jak zařídit, aby byl šťastný.

„No, zatím neházejme flintu do žita. Tohle v žádném případě není jednostranný problém. Úplně stejně se provinila i druhá strana. Uvidíme, co přinesou další týdny. Do vánočních prázdnin nám ještě zbývají necelé dva měsíce. Pak to probereme.“

Pomalou ulehčeně vydechovala a zavěsila. Bydlela s Jonem v Hopewellu už jedenáct let, od chvíle, kdy se rozhodla, že mu zajistí stejně šťastné vzpomínky na dětství strávené na farmě, jaké měla ona. I když Jon mezi spolužáky nikdy nezapadl, hrstka dětí ho přijala. Až do loňska, kdy se Todd Neider a jeho gang rozhodli k otevřeným výpadům proti „úchylovi“. To označení jí dělalo fyzicky zle. Puberta je dost těžká, i když je člověk jako ostatní, ale v Jonově případě znamenalo dospívání pravé peklo.

Úchyl.

Divné, jak schopnost, které si většina dětí v mladším věku téměř nevšimne, může být na střední škole určujícím faktorem. Samozřejmě hlavně pro neúspěšné spolužáky.

Před lety na základní škole považovaly děti za „prďácké“, když Jon uměl uhodnout, na jaké číslo paní učitelka Meyersová

myslí. Ve čtvrté třídě lapala Jennifer Carusová radostně po dechu, když jí řekl, že dostala hlavní roli ve školní divadelní hře, týden předtím, než se vůbec začalo zkoušet. To, co se dřív považovalo za dar, bylo teď nevýhodou, prapodivnou vlastností, která ho najednou vylučovala z kolektivu. Už nebyl považovaný za nadaného.

Někdo ho měl varovat, že se to všechno obrátí proti němu, že lidi začnou žvanit, jakmile se o jeho viděních dozví, že na něj budou civět třeba v obchodě, a když ho zahlédnou, přejdou na druhou stranu ulice, budou mu nadávat do psychoušů, magorů a cvoků.

Možná mu měla naznačit ona jako jeho matka, aby to trošku potlačil. Jenže Kate ho vždycky povzbuzovala, aby jí povídal o svých snech a obrazech, které se mu vynořovaly v mysli. Dokud byl malý, říkala mu, že vidí andělíčky, když se v jeho předtuchách objevovali lidé. Vysvětlovala mu, že důvod, proč umí číst myšlenky a vidí věci, které normálním lidem zůstávají skryté, je ten, že je výjimečný.

Měla ho varovat, že výjimečné děti jsou na střední škole z kolektivu vylučované.

Měla mu říct, že není normální vědět, co si učitelka z druhé třídy myslí o horečnatě rozpáleném čele svého syna, když ráno odešla do školy. Jako matka ho měla upozornit na to, že ostatní děti nemají jasné vize toho, že dostanou k Vánocům lesklé zelené kolo, že jiné děti nevyčítí blížící se vánici, a rozhodně nemají v noci sny, které jim odhalí budoucí události na měsíce dopředu.

Ne že by dokázal svá vidění zarazit, stejně jako nelze zastavit blesky fotoaparátů v temnotě rockového koncertu. Jeho vnitřní zrak nemohlo zablokovat nic.

Ale mohl si to nechávat pro sebe.

A nakonec o předtuchách přestal ve škole mluvit. Když se ho spolužáci ptali, řekl jim, že svou schopnost ztratil, že už neumí číst jejich myšlenky ani vidět filmové šoty z jejich budoucnosti.

LISA JACKSON

Lhal.

Byl pořád uzavřený do sebe jako kluk, který viděl příliš mnoho.

Úchyl.

Z chodby zase slyšel kroky. Blížily se ke schodům. Vrzly dveře, ale on se ze svého místa na posteli nepohnul, ani když se matka zastavila na prahu.

„McPherson?“ hádal jen.

„Jo. Dal ti další trest, protože jsi šel za školu.“

„Prima. Nenávidím školu.“

„Jone, je to vážně tak zlé?“

Místo odpovědi od ní odtrhl pohled a dál civěl do zdi, na níž visel blednoucí plakát Michaela Jordana, částečně zakrytý mystickými očima Vala Kilmera za maskou Batmana – tenhle plakát dostal zadarmo v kině. Temný rozvířený svět superhrdiny se mu líbil. Imponovalo mu, že si Bruce Wayne může nasadit masku a stát se někým jiným – to je skvělá představa, když máte v patách matku, ředitele školy a jde po vás polovina spolužáků. „Jone?“ Matka se posadila na kraj postele a položila mu ruku na lýtko. „Něco tě trápí,“ snažila se ho rozmluvit.

„Nech mě prostě být, jo?“

„Třeba ti dokážu pomoci.“ Když neodpovídal, dodala: „Hele, nemůžu napravit to, co se děje s Toddem Neiderem, ale nebojím se říct od plic Donu McPhersonovi, co si myslím. Pokud se k tobě ve škole chovají nespravedlivě... co kdybych zatlačila na zástupce ředitele...?“

„Neider je poslední, kdo by mi dělal starosti, a McPherson je spravedlivý.“

„Takže... to je opravdu něco jiného.“

Všiml si v jejích očích nelíčených obav a odvrátil se. Kdyby jí to řekl, všechno by se ještě zhoršilo. Nechtěl ji děsit. Ale neměl by ji varovat? Připadalo mu strašně špatné neříkat nic, mlčky

sedět a jen sledovat, jak se nad ním tyčí temné nebezpečí jako stín nad jejich životy.

Varovat by ji měl.

Ale co jí má říct? Něco o zlověstných stínech? Že se k nim blíží zlo bez tváře i beze jména a pronásleduje ho?

„Mrzí mě, že se mnou nemluvíš,“ poznamenala.

„Mami, ty mi nemůžeš pomoci. Copak to nechápeš? Lhal jsem, když jsem ti říkal, že jsem z toho vyrostl. Pravdou totiž je, že je to horší než kdy dřív, ale změnilo se to. Když se mě někdo dotkne, umím číst jeho myšlenky a znám pak věci, které nechci vědět. Mám záblesky vidění toho, co se mu stane zítra nebo za týden. A pak, když jdu spát, do prdele...“ Zakryl si dlaněmi tvář a nejradši by se schoval celý. „Bojím se usnout, bojím se, že zas budu mít ten sen.“ Panebože, hrozně nerad přiznával, že se bojí... hrozně... Je moc velký na to, aby se bál.

„A jaký? O čem se ti zdá?“ zeptala se.

„Mám strašidelný sen, ve kterém mě někdo pronásleduje městem. Je to děsivější, než jak to zní. A taky se mi zdá, že mi nějaká tmavá postava pořád šeptá do ucha, že je můj otec.“

Stiskla mu kotník. „To zní teda hodně jako Luke Skywalker. Nenapadlo tě někdy, že jsou to normální noční můry? Ne že by to nebylo strašidelné, ale...“

Podíval se na ni pronikavým pohledem. Okamžitě zmlkla. „Není to normální. Oukej. Oba to víme. A nic se nezmění jen proto, že tomu nechceš věřit a nechceš si myslet, že jsem jiný. A nejsem takzvaně výjimečný. Jsem magor. A to, co vidím v noci ve snech, mě děsí, že se můžu pos... podělat strachy.“ Hleděl na matku, jako by si přál, aby mu věřila. „V té noční můře se to ke mně blíží a já si myslím, přísahám, mami, že v tom je zlo. Někjaký chlap... pronásleduje mě.“

„Kdo?“ Oči jí potměněly obavami. Naklonila se k němu.

Neprozdřídil celou pravdu, protože mu bylo jasné, jak by vyšilovala, kdyby použil slovo *zabiják*. „Nevidím mu do obličeje,

ale cítím, že tam je. Cítím, že se blíží, dýchá mi na záda. Jde po mně, mami.“ Posadil se. Srdce mu tlouklo tak rychle, že vnímal tep v uších. „Už je na cestě a je předzvěstí potíží, mami. Velkých.“

Zavrtěla hlavou. Ne že by mu snad nevěřila, ale chtěla zkrátka to zlo odehnat. „To bude v pořádku, Jone,“ chlácholila ho a sevřela v objetí. „Víš, že jsi tady v bezpečí.“

Kdysi se v matčině náručí bezpečně cítil, ale ty časy pominuly. Matka ho nemůže ochránit před výpraskem takových zmetků jako Todd Neider, a nikdo, ani jeho matka, ho nezachrání před jeho nočními děsy.

„Proč se mi podle tebe zdají strašidelné sny o mém otci? Zrovna teď?“ zeptal se.

„Jsi starší, dospělejší, a možná o něm přemýšlíš.“

„Nikdy jsi o něm nemluvila.“ Možná kvůli tomu, jak umřel, napadlo Jona. To s tou nehodou znělo hrozně, ale někdy se máma chovala, jako by se v den, kdy táta a Erin umřeli, přestal točit svět.

Máma se jako obvykle tématu o tátovi vyhnula. „Bude to v pohodě,“ chlácholila ho. „Dej tomu trochu času.“

Opřel se jí o rameno a všiml si stínů v koutě pokoje, zatím ne černočerných, ale hrozilo, že ztmavnou ještě víc. Matka to s ním myslela dobře, ale před budoucností ho ochránit nemůže.

Před tmou, která mu šlape na paty.

Před hlasy šeptajících o otci.

Před člověkem, který ho pronásleduje temnými ulicemi.

Který ho pozoruje.

Před jeho vrahem.

2. kapitola

„Jste tady nový?“ zeptal se barman, utřel stůl a postavil před Daegana další pivo, přestože to první měl vypíté teprve do poloviny. Jeho salon U Děravého nikláku skvěle prosperoval díky místním dělníkům, kteří se tam pravidelně stavovali cestou z práce. Dnes se u televize sešla skupina štamgastů a sledovala světovou sérii v baseballu, další posedávali u stolků, povídali si, smáli se a popíjeli. Všechno se halilo do hustého cigaretového dýmu, přestože na stropě vrčely větráky.

„Jo,“ kývl Daegan. Rozhodl se, že o sobě bude mluvit co nejmíň.

„Hledáte práci?“

„Ne. Pronajal jsem si starou McIntyreovu farmu.“

„Ten úhor zarostlý pelyňkem?“

Daegan pomalu roztahoval koutky. „Jo.“

Barman se uchechtl. „A to se podívejme. Budete tam hospodařit?“

„Doufám,“ protáhl Daegan. „Když se mi podaří opravit plot, abych mohl chovat dobytek. Nerad bych, aby se mi producíroval po silnici nebo u sousedů.“

Barman zarazil svůj plynulý pohyb utěrky po pultu. Jeho velký obličej podobaný od akné se zkratil úsměvem. „Už jste se seznámil?“

LISA JACKSON

Daegan zavrtěl hlavou a pokrčil rameny, jako by mu na tom nijak zvlášť nezáleželo, přestože se snažil dozvědět o Kate Summersové co nejvíc. Informace si přebere později a oddělí zrno od plev.

„No, kousek na jih od vás bydlí jedna vdovička.“

„Sama?“ zeptal se Daegan poměrně znuděně, ačkoli sevřel půllitr křečovitěji.

„Ne. Bydlí tam s ní její synek.“ Barman si zamyšleně třel bradu a ještě dodal: „Je to teda kočka. Mladá – tipuju tak třicet, pětatřicet, hezká figura, a je chytrá. Učí kousek odsud na Western Cascade, to je místní vejška v Bendu. Drží se dost zpátky – teda ne, že bych se jí divil.“

„Proč?“ zeptal se Daegan, přestože cítil, jak se mu instinktivně sevřely svaly na šíji.

„No... ten její kluk... je...“ Barman si hlasitě povzdechl a zamračil se. Naklonil se k Daeganovi blíž. „Prostě... ten kluk je takovej podivín, jestli chápete. Jinak se to nedá popsat. Nikdy sem dovopravdy nezapad a povídá se o něm leccos.“

„Ano?“ Daegan projevil velmi vlažný zájem, přestože doslova hlтал každý útržek informací o té ženě a jejím synovi.

„Má s ním plný ruce práce.“

„Hej, Bene, co takhle další pivo?“ zahlaholil na vzdálené stoličce u baru mohutný dřevorubec s postavou bývalého hráče amerického fotbalu. Byl neoholený a ve vlasech měl piliny, které byly vidět i pod loveckým kloboukem. Kývl na svou sklenku. „Kecáte o Summersovic klukovi? Pěknej magor, to vám povídám. Vyloženej psychouš.“

„Svůj k svýmu. Nejseš o nic lepší,“ dodal šlachovitý muž s ošlehanou tváří. Jeho kdákavý smích se rozléhal lokálem a nezapálená cigareta, kterou měl v koutku, mu jen poskakovala.

„Drž hubu, Spencere,“ obořil se na něj obr zachmuřeně. Daegan se podíval do zrcadla nad barem a venku zahlédl Kate Summersovou, jak vychází z místního obchůdku s oděvy.

„Dík,“ kývl, seskočil ze stoličky a nechal na pultu víc než štědrý obnos na zaplacení svého piva. Teď tedy další krok, pomyslel si chmurně a poněkud se mu sevřelo hrdlo. Nikdy nemiloval hry ani předstírání a lhaní se mu přičilo, ale bude se muset snížit k obojímu.

„Teď, nebo nikdy,“ připomenul si, opřel se ramenem do dveří a přidal do kroku, aby ji dohnal. Šla po prašném chodníku poměrně rychle, jako by vyrazila za nějakým úkolem. Vlasy se světlým melírem jí sahaly na ramena vyšisované džínové bundičky se stříbrnými cvocky. Byla malé postavy, nanejvýš sto šedesát, a nerozhlížela se nalevo ani napravo. V ruce pevně svírala klíčky od auta, přes rameno měla přehozený popruh velké kožené kabely.

Zřejmě ho slyšela, protože když se zastavila, aby odemkla své kombi, pohlédla jeho směrem. Očima v barvě kvalitní whisky ho přelétla od hlavy k patě. Najednou se v něm všechno sevřelo, odvrátila pohled a on nastoupil do svého pick-upu.

Jo! Je to stejná žena jako na fotografii. Za poslední léta se jí vyrýsoval obličej a u koutků očí měla vějířky tenkých vrásek. Byla opálenější, vlasy vyšisované sluncem a bylo v ní něco – asi držení těla a způsob chůze – co nečekal. Jako kdyby to byla žena, s níž se musí počítat.

Otevřela dveře a kabelku hodila na sedadlo spolujezdce. V tu chvíli stáhl okýnko a namířil ukazováčkem na její pravý přední blatník. „Zdá se, že jste píchla.“

„Cože?“ ozvala se a smutně protáhla obličej. Rychle auto obešla, a když uviděla prázdnou pneumatiku, sevřela rty. „No skvělé. Prostě vynikající.“

„Chcete pomoci?“ vystoupil z pick-upu.

„Ale ne, nemůžu vás...“ Zavrtěla hlavou, otočila se k němu a jejich oči se znovu setkaly. Zatajil se mu dech, protože vnímal hloubku jejího pohledu – intenzivního a podezřavého.

„Dělám to často,“ prohodil. Ukázal na kufr jejího auta. „Máte rezervu?“

LISA JACKSON

„Ano, ale...“ Znovu si ho prohlížela se značnou dávkou nedůvěry. „Já si umím vyměnit pneumatiku.“

„Jen se ptám.“

„Ani vás neznám...“

„Daegan O'Rourke,“ představil se a podařilo se mu roztáhnout koutky. Podal jí ruku. Krátce mu ji stiskla.

„Kate Summersová. Díky, je od vás milé, že mi nabízáte pomoc, ale kdyby došlo k nejhorsímu, vždycky můžu zaběhnout do servisu a...“

„To není nutné,“ prohlásil a opřel se bokem o auto. „Já se tímhle živím.“

„Vy jste automechanik?“ V hlase jí znovu zazněla nedůvěra. Vstala, dala si ruce v bok a vražedně se dívala na auto. Měla na sobě černé džíny, pásek i boty ve stejné barvě, bílou halenku a kabonila se jako čert.

„Ne, jsem obyčejný rančer. Zrovna jsem se přistěhoval. Ale jsem zvyklý opravovat rozbité stroje. Bohužel je to zapotřebí.“

„Výborně, pane O'Rourke...“

„Říkejte mi Daegane,“ přerušil ji.

Na okamžik zaváhala. „Tak dobrá, Daegane.“ Pořád byla opatrná, otevřela kufr, odsunula stranou nějaké knihy a papírové tašky a vytáhla kobereček. Pod ním byla ukrytá zaprášená rezerva, která vypadala také dost splaskle.

„Vynikající,“ pronesla ironicky, odfoukla si z čela ofinu a podívala se na hodinky.

„Mohlo by to vydržet,“ prohlásil, ačkoli se na jejich rozhovor dokázal jen taktak soustředit, protože měl hromadu otázek, které by jí rád položil – o ní a jejím synovi. Začal zuby a vytáhl z kufru rezervu i zvedák. „Pokud nejde o nic horšího než o potíže s autem...“

„Poslyšte, fakt nemusíte...“

„V pohodě.“ Pousmál se na ni. „Nikam nespěchám.“

Nervózně čekala a on sestavil zvedák, zajistil kola, povolil šrouby klíčem ze svého náradí a nakonec zvedl přední čtvrtinu auta. Za deset minut už buick stál na všech čtyřech kolech včetně nepříliš nahuštěné rezervy, zvedák a prasklá pneumatika byly v kufru a Kate nějak nemohla najít vhodná slova díky.

„Nevím, jak vám poděkovat,“ přimhouřila oči proti zapadajícímu slunci. Prašnou ulicí se prohnal závan suchého větru, zvedl do vzduchu trochu listí i papírků a také jí nadzvedl vlasy z ramen. Prošlo kolem nich pár lidí, občas se po nich někdo s nepříliš velkým zájmem ohlédl.

„Nemusíte mi děkovat.“

„Ale...“ Zaclonila si oči a upírala na něj pohled, jako by se snažila vrýt si do paměti jeho podobu. „V dnešní době už příliš samaritánů není.“

„Nejsem zas tak hodný, věřte mi.“ Aspoň tohle nebyla lež. Cítil, jak ho hryže svědomí, přibouchl víko krabice s náradím a odnesl ji do kufru svého vozu. „Pokud máte potřebu odvděčit se mi, spraví to šálek kávy – nebo pivo, až se někdy potkáme.“

Najednou kolem nich projel starý rozhrkaný džíp, měl stažená okénka, z nichž duněl heavymetal. Uvnitř sedělo pár pubertáků, zjevně měli slušně naváto, to bylo jasné na první pohled, a chechtali se do decibelů ohlušující hudby. Kate sledovala, jak jedou kolem, a sevřela rty ještě o něco víc.

„Dohodnuto,“ kývla a znovu k němu obrátila oči.

„Výborně,“ pousmál se. „Třeba se někde potkáme.“

„Třeba,“ odpověděla, jako by to ani nemyslela vážně, ale ještě jednou se na něj pronikavě zadívala. „Tak prostě děkuju.“

„Není zač.“

Posadila se za volant a oči si skryla za slunečními brýlemi. Naposledy se k němu otočila a vzápětí odjela stejným směrem jako hlučná chlapecká partička. Daegan zůstal stát a cítil, jak se mu svírají útroby.

LISA JACKSON

„K čertu s tebou, Bibi,“ zamumlal polohlasem. Věděl, že se chystá udělat chybu, která se s ním potáhne po zbytek života. Nasedl do starého dodge a vyrazil k lacinému motelu ze škvárobetonových tvárníc na okraji města.

„V noci jsem tě slyšela křičet,“ prohodila Kate ráno u snídani. Jon byl nesoustředěný a postrkoval si po talíři spálený okraj toastu přes loužičku, která bývala žloutkem smaženého vajíčka.

„Něco se mi zdálo,“ zamumlal a do čela mu padaly těžké prameny tmavých vlasů. Vyhýbal se matčinu pohledu.

„Další zlý sen?“ Snažila se mluvit ledabyle, byť se jí žaludek svíral strachy. Ten výkřik, který slyšela, ji probudil, až se posadila na posteli a shodila ze sebe deku. Už byla v půli cesty k Jonovým dveřím, ale silou vůle se ovládla, zastavila se, poslouchala své bušící srdce a cítila, jak jí krev rozpumpovává přívál adrenalinu. Zavřela oči, počítala do deseti a napínala uši, jestli nezaslechne ještě něco.

Jon nesnášel, když se mu pletla do života. Pamatovala si, jak mu naposledy vtrhla do pokoje a setkala se s tichým nenávisným pohledem a nelibostí, která v něm pak doutnala ještě dva dny. Jon ji obvinil, že s ním zachází jako s malým děčkem, že přehání, že ho rozmazluje mateřskou péčí, a tak tuhle noc zůstala stát ve svém pokoji a tiše odpočítávala vteřiny. Když podruhé nevykřikl ani nepřiběhl zaklepat na její dveře, vrátila se do postele, zůstala ležet a civěla do stropu, dokud jí v šest nezavonil budík.

„Co jiného?“ pronesl útočně. Upila ze své vlažné kávy.

„To nevím.“

Podíval se někam za ni z okna, za velký dub, jehož listy už měnily barvu, až k zubatému horskému hřebeni na obzoru. Přimhouřil oči, jako by neviděl vyprahlé pole a louky, ani borový hájek, který odděloval úzký pruh jejich pozemků od McIntyreovy farmy. „Tak jo. Nebyl to jenom sen.“

Opřela se o kuchyňskou linku a sevřela hrníček křečovitěji.
„Předtucha?“

„Jo.“ Kousl se do rtu, což dělal vždycky, když nad něčím usilovně přemýšlel. „Možná.“

„Zlá?“

„Copak jsem měl někdy dobrou?“

Kate se sevřelo srdce. *Panebože, co teď?* „Povídaj.“

Pokrčil rameny. „Jde o nějakého chlapa a budou s ním potíže.“

„Jaké potíže?“ zeptala se klidným hlasem, ale srdce jí tlouklo snad milionkrát za minutu.

Pevně zavřel oči, jako by si silou vůle sen znovu přivolával.
„Já... nevím. Nic jiného nevidím.“

Natáhla se po kávové konvici na plotýnce, spálila si prsty a syčivě se nadechla. *Hlavně ať to nepoděláš. Zachovej klid*, varovala se v duchu, dolila si hrnek horkou kávou, ale téměř si neuvědomovala, co vlastně provádí. Jon se tvářil ustaraně. Bylo to jasně patrné z napjatého výrazu jeho tváře. „Jak dlouho už máš tohle tušení?“

Pokrčil rameny. „Chvilku. Tak týden, možná dva. Ale včera v noci... včera to bylo víc než tušení.“

Odstrčil od sebe talíř a vstal. Ohař se vyhrabal zpod stolu, protože Jon popadl batůžek a hodil si ho přes rameno.

„Třeba ses zmýlil. Už ses přece zmýlil několikrát. Víš, jako malý sis myslel, že vidíš anděly.“

Prudce otočil hlavu. Upíral na ni tak pronikavý pohled, že málem zamrkala bolestí. „Já jsem *nikdy* neviděl anděly, mami, jasný? *Nikdy*. Nezkoušej na mě vytahovat anděly, duchy nebo podobný sračky...“ Zvedla obočí, a on se opravil: „Podobné věci.“

„Dávej si pozor na pusu.“

Už už se nadechoval, ale rozmyslel si to. „Poslyš, neměl jsem ti o tom nebezpečí vůbec nic říkat, protože...“

„Ty ses ale nezmiňoval o nebezpečí,“ přerušila ho rychle a cítila, jak jí náhle svírá svými studenými lepkavými prsty strach. „Použil jsi slovo ‚potíže‘.“

„To je stejný.“

„Myslím, že není. Pod slovem potíže si představuju špatné vysvědčení, když ztratíš klíče nebo se spleteš při placení kartou. Nebezpečí je něco jiného. Obvykle to znamená ohrožení života nebo neskutečnou bolest, nebo...“

„Oukej, tak potíže,“ zabrblal si pro sebe, ale vyhnul se jejímu pohledu a zvedl z linky utěrku. Zmuchlal ji do kuličky a vztekale s ní mrštil do dřezu.

„Jone, co se s tebou děje?“

„Nevím. Mám prostě jen pocit, že... že po nás někdo – chlap bez obličeje – prostě jde. Vím, že to zní šíleně, ale je to pravda.“

„Máš tušení, kdo to je?“

Jon zavrtěl hlavou, ale z tváře mu zmizela všechna barva a rozšířily se mu zorničky, přestože byl jasný den. Popadl tenisák, který nechal na lince, a nervózně ho mačkal. „Ale pokaždé slyším slovo *otec*. Vždyť jsem ti říkal.“ Sevřely se jí útroby a musela se zachytit opěradla židle.

Zločinec.

Kéž by se v Jonových snech vyskytoval jiný pronásledovatel, třeba nějaká příšera. Snažila se uhýbat před pravdou, a teď to začíná být problém. Jon nevěděl, že je adoptovaný. Slíbila, že mu to nikdy neprozradí, ale dnes to už bylo nemožné, když existoval způsob jemného rozlišení krevních skupin a testů DNA. Jon naštěstí nikdy neměl opravdu vážné zranění, aby potřeboval krev, a nebyl ani nemocný natolik, že by byla nutná transplantace orgánů, kostní dřeně nebo čehokoli jiného, co by vyžadovalo provedení přesných testů a hledání ideálního dárce. Kate se modlila, aby jí bylo štěstí nakloněno až do jeho dospělosti. Pak by se mu už svěřit mohla, kdyby se k tomu tématu dostali. Jenže teď není vhodná chvíle. Je pořád ještě příliš mladý a zranitelný.

Existovaly i jiné důvody. Bála se, že kdyby se Jon dozvěděl pravdu o tom, že ho biologičtí rodiče nechtěli, ublížilo by mu to, otřásl by to samotnou jeho podstatou i sebevědomím, a... ona by tomu také musela čelit, bála se pravdy a toho, že by od ní chtěl odejít ve snaze vyhledat své „skutečné“ rodiče a zjistit, proč se liší od ostatních dětí, jestli k tomu existuje nějaký důvod, genetická stopa, která se předává z generace na generaci.

Napadlo ji, že Jon možná pravdu nějak odhalí svými zvláštními schopnostmi. Když umí nahlížet do budoucnosti, mohl by se dozvědět i to, že ona vůbec není jeho pokrevní příbuzná. Jenže když po celá ta léta nic neříkal a na nic se neptal, přijímal ji jako svou matku, neměla to srdce, aby mu to prozradila. Dřív nebo později bude muset, ale chtěla počkat, dokud se jejich vztah, který se v poslední době poněkud vychýlil z rovnováhy, nevrátí znovu do normálu.

Zbabělče! Prostě se bojíš, že o něj přijdeš!

Hleděl na ni zmateným pohledem modrých očí. „Tvůj... tvůj otec je mrtvý,“ řekla a znovu přikrmila lež, která jí před téměř patnácti lety připadala tak nepatrná a nevinná.

„Opravdu?“

Bůh mi pomáhej. „Vždyť to víš, Jone. Tvůj otec zahynul...“

„Znám historku, kterou jsi mi vyprávěla, ale ono je to složitější, že? Některé věci nevím. O co přesně jde, mami? Byl ještě někdo další? Zapletla ses s někým po Jamesově smrti?“

„Ne!“ málem vykřikla, křečovitě sevřela vší silou opěradlo židle a s námahou hlas ztišovala. „Nikdy jsem jiného muže neměla.“

Jon pořád držel tenisák a zvedl ruce ke spánkům. „Vím, že to zní divně, ale mám takový... pocit, že... otec... že je prostě naživu. Vím, že je to hloupost.“ Zavrtěl hlavou a Kate se kousla do rtu.

Teď není vhodná doba na vyprávění, že druhý muž existuje, že existuje muž, který dal Jonovi život. Jenže právě ten člověk,

LISA JACKSON

který byl ve vězení a nevěděl, kde Jon je, se o něj vůbec nezajímal, ba dokonce možná ani neví, že má syna. Nebo to ví? Pro následuje je zrovna on? Vzápětí se jí zmocnilo rozzechvění, protože hrozivý přízrak, který se nad nimi tyčil patnáct let, se vykrytalizoval v něco skutečného, hmatatelného a děsivého.

„Vidíš, jaký jsem magor?“ Jon hodil tenisák do chodby a Ohař se za ním hned rozběhl jako černobílá letící šmouha. „Možná má Todd Neider pravdu. Možná jsem fakticky magor. Exot.“

„Jistěže nejsi,“ namítla a cítila, jak jí vyprahlo v ústech. Přešla k němu a pokoušela se ho obejmout, ale setřásl její ruku.

„Nech toho. Nejsem mimino.“

„Ale přece...“

„Je mi patnáct! Za necelý rok můžu mít řidičák!“ Poodstoupil od ní. „Jsem už moc starý na to, abych se nechal pusinkovat a objímat od mámy.“

Chtěla něco namítnout. V hloubi duše křičela, ale nahlas nepronesla jediné slovo a snažila se nevypadat ublíženě. Měl pravdu. Dospívá. Vyrůstá z jejího objetí. Možná opravdu potřebuje otce. Jenže ten chlap z Bostonu to nebude. Ten nikdy.

Ohař vesele přiběhl s míčkem v tlamě, divoce na Jona skákal a štěkal nejdřív přidušeně, ale jakmile míček upustil, už se štěkot rozléhal všude kolem. Vrtěl bláznivě ocasem, vzhlížel ke svému páníčkoví téměř provokativně, jako by Jona vybízel, aby mu tenisák hodil znovu. Jon si ho nevšímal, jen si přehodil batoh na druhé rameno.

Kate to zkusila ještě jednou. „Podívej, Jone, nechtěla jsem tě otravovat kvůli tvým snům, ale...“

„Tak prostě přestaň, jo?“ Vztekla zatínal zuby a prohrábl si rukou vlasy.

„Všechno bude v pohodě,“ prohlásila, aby tím přesvědčila nejen jeho, ale i sebe. Uvnitř se hroutila. Je to možné? Po všech těch letech? Mohl Jonův otec nějak zjistit, že má syna? Bezpečná skořápka, kterou pro ně vybudovala, začínala praskat.

Jon si konečně uvědomil, že mu pes kňučí u nohou. Jediným plynulým pohybem hodil míček znovu do chodby. „Myslím si, že ne, mami. Všechno v pohodě nebude. Nechci tě děsit, ale myslím, že nás tady čeká dost sr... průšvihů.“

„Myslíš?“ Srdce jí bláznivě tlouklo.

Přikývl. „Začíná to. Dneska.“

„Cože?“ Snažila se zaplašit strach.

Přimhouřil oči, zase otevřeným oknem vyhlédl ke vzdáleným horám a černým mračnům, která se valila po obloze. Do místnosti pronikala vůně suché trávy, prachu a vadnoucího lučního kvítí. V dálce rachotil motor traktoru, ale Jon, který cívil kamsi do prázdna, jako by si zvuky a vůně neuvědomoval. Nepřítomně si rukou třel předloktí.

Kate zaplavil mrazivý pocit jako dotek smrti.

„Nebezpečí,“ řekl Jon pomalu hlasem, který zněl jako strašidelný šepot. „Přichází.“

„Panebože, ne!“ Tentokrát se nepokusil výhrůžku umírnit a neoznačil nebezpečí slovem *potíže*. Tentokrát přiznal, že jim něco hrozí, nepojmenované nebezpečí, které ho pronásleduje na každém kroku.

Ztěžka polkl, zadíval se na ni, oči už měl zase jasné a pohled ostrý, jako by se vrátil do reality. Jenže zachmuřený výraz se mu nezměnil. „Už se to blíží, mami,“ opakoval ochraptěle, „a nedá se to zastavit.“

3. kapitola

Daegan dupl na brzdy a auto smykem zastavilo u zaprášené přední verandy jeho srubu. *Vyžaduje opravy*, hlásal inzerát v realitce, ovšem to bylo příliš optimistické tvrzení. *Rustikální*. To byla přímo lež. Tenhle barák byl odsouzený k zániku. Podle stavu, v jakém se nacházel, bylo jasné, že starý McIntyre nevzal celá léta do ruky kladivo, štětec, šroubovák ani kleště. Srub byl malý, s propadající se střechou, prolomenými schody, zatlučenými okny a výhledem na ty nejvyprahlejší louky a pole, jaké kdy Daegan viděl. Stodola na tom nebyla o moc líp. Nikdy ji nenatřel, takže byla bez ochrany vystavena působení přírodních živlů – slunci, větru a dešti –, které přispěly k její zkáze. Z prken čouhaly třísky a na střeše chyběly tašky.

„Skvělé,“ zavrčel, když si prohlížel okolí ranče.

Viděl krytou pumpu, stodolu na hospodářské stroje, kurník a starý větrný mlýn s chybějícími lopatkami. To vše zapadalo do krajiny, která byla téměř bez vegetace. Ani křoví nebo luční kvítí, stín vrhala jen osamělá borovice a pod ní rostly nekonečné lány pelyňku, ostružiní a zbytek byl jen prach. Mezi všemi hospodářskými budovami porůznu postávaly vraky aut a o boční stěnu domu se opíraly pneumatiky, které se povalovaly i ve výběhu pro koně opodál.

Není divu, že to bylo levné.

Jemu ale o pozemky vůbec nešlo, jakož ani o dům nebo cokoliv jiného. Už bydlel v horších podmínkách. Musel si opakovat, že je tady z jistého důvodu a tento ranč je nemovitost, která je dostupná v bezprostřední blízkosti domu Kate Summersové. Ona je důvodem, proč se do tohoto bohem zapomenutého kraje vydal. Nechtěl o svém úkolu přemýšlet příliš dlouho ani příliš usilovně. Kruci, možná je úplně vedle, ale měl v úmyslu to zjistit. Bez ohledu na to, jak to bude bolet.

Naposled se podíval na polámané plaňky viditelně nakloněného plotu a vyložil věci z auta. Na rozvrzané vstupní verandě z nich vytvořil nevelkou hromádku a sáhl do chladicího boxu pro pivo. Láhev otevřel tak, že korunkový uzávěr opřel o okraj plaňky a shora do něj uhodil dlaní. Dlouze se napil, strčil zčernalý klíč do zámku dveří a vešel do svého nového domova, byť jen dočasnýho. Ještě zde nezapnuli elektřinu a uvnitř to čpělo zatuchlinou. Vytáhl všechny špinavé rolety a udělal v domě průvan, nenechal jediné okno zavřené, aby dovnitř vpustil mrazivý suchý vzduch, který se proháněl tímhle údolím.

Byl zde nábytek, ale umouněný a samý flek; podlaha na tom nebyla o nic líp. Realitní agent nelhal. Nemovitost potřebovala vydezinfikovat, natřít, nalakovat, umýt okna, vyleštit – a to vše něžnou milující rukou. Inu, má přece trochu času. Ne že by na tom záleželo. Tyhlety příšerné pozemky mu nepatří, musí jen předstírat, že je chce nějakou dobu užívat. Vždyť na něj čeká opravdový domov na úpatí Bitterroot Mountains, kde se mu teď o dobytek staral Cal Hanson. Pokud se tam Daegan bude chtít vůbec vrátit. Momentálně to vlastně ani nevěděl. Po setkání s Bibi před necelými čtrnácti dny si už nebyl jistý.

Vytáhl zežloutlou roletu, zahleděl se přes popraskanou okenní tabulku a vzpomněl si na Bibi, na ženu, na niž se snažil zapomenout už snad milion let. Tak mu to aspoň připadalo. Zvedl jí telefon a souhlasil se schůzkou. Před dvěma týdny...

Hlava – vyhráváš. Orel – prohrávám.

Daegan O'Rourke vyhodil do studeného nočního vzduchu stříbrný dolar a sledoval, jak se ve světle pouličních lamp převrací, obratně ho chytil a připlácl na hřbet ruky. Orel. *Prohrávám.* Samozřejmě. Tahle situace koneckonců nemá vítěze. Pozvánka ke katastrofě. Ale k takové, kterou nemůže dál přehlížet.

Ohrnul si ve větru límec a sledoval, jak tryskové letadlo poblikává pozíčními světly a vzlétá do ledové noci. Z oblohy se tu a tam snášela nějaká vložka – příslib, že se nebezpečně blíží montanská zima, krutá a nelítostná. Vrátil si minci do kapsy a protlačil se do hotelové lobby. U recepcy se nezastavil, prošel dál do baru a vklouzl do boxu u dveří. Čekal.

Čekal na Beatrice. Bibi. Na svou smyslnou sestřenku. Na tuto ženu se snažil zapomenout, ale pokaždé, když mu její podoba pronikla do mozku, pocítil osten výčitky svědomí a znechucení, které se mu zarývalo až do morku kostí.

Co ji přivedlo z pohodlí městského domu na Beacon Hill do tohoto drsného kraje? Celá léta se pokoušel přetrhout pouto s rodinou, která ho nikdy nechtěla, předstírala, že neexistuje, dívala se na něj přes prsty a ohrnovala nad ním svůj aristokratický nos, obvinila ho dokonce z vraždy. A přesto za ním Bibi přiletěla. V nitru se mu rozléval nepříjemný pocit.

Od číšnice s dychtivým úsměvem si objednal pivo, na půl ucha poslouchal country baladu, která se často praskavě linula i z reproduktorů jeho starého dodge, ale příliš ji nevnímal. Život na ranči pod Bitterroots Mountains byl přesně takový, jaký měl rád: jednoduchá fyzická práce, žádné složité hry, manipulace, ani otázky bez odpovědí, jen boj o přežití. Vzal do ruky misku se slanými oříšky a přál si, aby měl tuhle nepříjemnou povinnost za sebou.

Číšnice mu přinesla vychlazenou třetinkovou láhev piva a on jí dal štědré spropitné. Upíral pohled ke dveřím a čekal. Čekal, až udeří katastrofa. Ještě si nedal ani dva loky, když ji spatřil.

Beatrice vtrhla do baru v rozevlátém luxusním kožichu z rýsa, zahalená oparem drahého parfému, rychle se rozhlédla a bez jediného úsměvu k němu zamířila. Za posledních patnáct let zestárla – trošku zesílila v pase, tmavé vlasy se jí leskly kaštanovou barvou a byla namalovaná o něco výrazněji, než jak se malovala v mládí. Přesto byla stále dost hezká, usoudil – pokud má někdo rád snobské urozené slečinky. On je rád neměl. Už ne. Ovšem bývaly časy...

Vklouzla do boxu naproti němu a přitáhla si límec kožichu ke krku. Celá se třásla, ale mávla na číšnici. „Ježíši, tohle je kuřevskej lokál.“

Zazubil se. Bibi si nikdy nedávala pozor na jazyk.

„Myslela jsem, že se třeba ani neukážeš,“ poznamenala s chladným úsměvem a rychle ho zaujatě přejela pohledem od hlavy k patě. „Božíčku, Daegane, to snad odporuje slušnosti, jak skvěle vypadáš.“ Jakmile přišla číšnice, Bibi si objednala, aniž od něj odtrhla pohled. „Vodka collins. S kúrou.“

„Co se stalo, Bibi? Navštěvuješ chudinský čtvrtě?“ zeptal se, když číšnice zmizela.

„Letím do San Franciska.“ Přehrabovala se v kabelce a vytáhla zlaté pouzdro. Třesoucí se rukou z něj vzala cigaretu a sáhla po zapalovači. Všiml si jemných vrásek kolem jejích úst stažených napětím.

„Montana – tedy kterákoli její část – většinou není přestupním místem mezi západním a východním pobřežím.“

„Potřebovala jsem tě vidět, jasný?“ Zapálila si, s cvaknutím zavřela zapalovač a při povzdechu vypustila oblak kouře nosem i ústy zároveň.

„Lepší?“ zeptal se.

„Jo,“ ucedila. „Mnohem. Ale nevěřím, že by tě to zajímalo.“

LISA JACKSON

Na to neodpověděl. Nechtěl lhát. Pokud šlo o lži, s těmi se rozžehnal před drahnými lety. Naklonil láhev a zhluboka se napil. „Pěkně dlouho jsme se neviděli,“ promluvil nakonec.

„Jo. Taky jsi mi chyběl.“ Přistála před ní sklenička a ona hned zalovila v kabelce, vytáhla dvacetidolarovku a podala jí číšnici. „Drobné si nechte.“

„Děkuji!“ Číšnice zřejmě nedávno dostudovala vysokou školu, tak se usmála od ucha k uchu.

Nezdálo se, že by si jí Bibi všimla, protože se hned spěšně napila, jako by si potřebovala uklidnit nervy. Polkla a neváhala si zhluboka šluknout ze své evropské cigarety. Kroužila skleničkou a opřela se do měkkého čalounění. „Nemůžu uvěřit, že jsem tady.“

„To jsme dva.“

Měla oči temně modrého odstínu, teď se jimi vpila do těch jeho a on náhle pocítil mrazení v zádech. Bibi vždycky bývala nejbezstarostnější ze všech jeho příbuzných, dívka, která se odvážila provádět mnohem víc věcí než ostatní členové její upjaté rodiny a nemínila připustit, aby jí bohatství nebo společenské postavení bránily užít si trochu legrace. Přijala i Daegana, svého bratrance narozeného z nemanželského lože a černou ovci rodiny. Jeho další nevlastní sourozenci jím opovrhovali, ovšem pro Bibi představoval zábavného drsnáka, jehož neskrývaný nedostatek úcty ke všemu sullivanovskému ji fascinoval. Její bratr Stuart, velký manipulátor, Daegana využil, když ho potřeboval, stejně jako využíval všechny, včetně sestry. Jenže to se stalo před dávnými lety. Ještě předtím, než se všechno navždy změnilo. Ještě než překročil Rubikon. Když teď na něj koukala utrápenýma očima, věděl, že ať mu chce říct cokoli, budou to špatné zprávy. Už se na ně v duchu připravoval a znovu si přihnul z láhve.

„Nepřijela bych, kdyby to nebylo důležité,“ řekla a naléhavě vdechla kouř z cigarety, jako by se potřebovala uklidnit. Pak prudce vyfoukla jedním koutkem úzký proužek dýmu. „Já...“

víš... ach jo, kristepane, je to hrozně těžké.“ Hlasitě si povzdechla a uhýbala mu pohledem. „Pamatuješ si, k čemu mezi náma došlo?“

Ucítil v žaludku ledový kámen. „Pokouším se na to zapomenout.“

„Jo, chápu, já taky, ale pro mě to tak jednoduché nebylo.“ Naklonila se k němu a stiskla si hlavu v dlaních. Nalakované nehty si zaryla do vlasů, jen ve dvou prstech držela pomalu hořící cigaretu. „Daegane, nevím, jak ti to mám říct...“

„Ven s tím.“ Jedním dlouhým douškem dopil pivo. Všechny svaly v těle měl napjaté jako luk a téměř nemohl dýchat. Odpočítával vteřiny a tep se mu zrychloval.

„Máme syna.“ Hlas jí zeslábl do tichounkého šepotu.

„Cože?“

„Jak říkám. Máme spolu dítě.“

„Ježíši, Bibi! Zešílelas?“ V uších mu začalo zvonit, hlavou hřměl řev popírající, co mu řekla. Měl pocit, jako by mu drsný pronikavý zimní vítr, který se žene o půlnoci kaňonem, vnikl do duše, a připadalo mu, že z něho serval všechno do poslední nitky. „Ne.“

„Ano, Daegane. Nemá cenu se tomu bránit, nepomůže ti to... my dva, ty a já, máme syna.“

„Ale to není možné!“ Panebože, co se děje? Vyschlo mu v ústech. To je vážně nejšílenější lež...

Zvedla hlavu a zavrtala se pohledem naplněným zoufalou bolestí do jeho očí. „Je mu patnáct.“ Mluvila vážně, smrtelně vážně, i přes její make-up viděl, že zbledla jako smrt.

Smích a cinkání skleniček k němu doléhaly jako z dálky, ale Daegan zcela jasně slyšel zvonění umíráčku. Řítí se do záhuby. Ta část jeho života, kterou se tak hrozně snažil potlačit a zatajit, se na něj s řevem zhroutila.

Měl dojem, jako když mu plíce svírají ocelové obruče, a nedokázal pojmout pravdu – pokud to pravda byla. Svět se pod

LISA JACKSON

ním začal rozpadat a všechny lži, podvody, hněv a zrada, které nechal za sebou v Bostonu, ho náhle pronásledovaly jako neklidný stín. „Ne...“

„Daegane, proč bych se vláčela až sem, kdyby to nebyla pravda?“

Už neřekl ani slovo, jen na ni zíral. Měl závrať. Cítil pálení v krku, zvedal se mu žaludek, mávl na servírku, že chce ještě pivo. *Ne! Ne! Ne! To musí být nějaká chyba. Bibi je přece jeho sestřenice, patří do světa, jímž on pohrdá. Není možné, že by spolu měli...*

„Měla jsem ti to říct... Třeba bys našel způsob, jak bych si mohla nechat udělat potrat...“

„Pro lásku boží, Bibi, co to povídáš?“

„Jenže... máma a táta zjistili, že jsem těhotná, vložili se do toho... a já jsem nakonec porodila dítě... chlapečka... a dala ho k adopci. Panebože, Daegane, promiň.“ Rychle polykala a v obrovských očích měla slzy.

Daeganovi se zdálo, jako by se svět s trhnutím zastavil. Bibi mohla lhát. Nebylo by to poprvé. Jenže ten uštvaný výraz a stažené koutky úst ho přesvědčily, že by se na tento výlet nevydala, kdyby k tomu neměla dobrý důvod. Zatraceně dobrý. Na chvíli zavřel oči a snažil se nějak vzpamatovat. *Mysli, O'Rourke, mysli! Už jsi byl v životě v nejedné bryndě, a dokázals přijít na to, jak z ní ven, ale dítě...? Ježíšikriste! Určitě lže, musí lhát! Ale proč? Když otevřel oči, doslova ji proklál pohledem. „Já tomu nevěřím.“*

„Zatraceně, Daegane, proč bych si to vymýšlela? Proč bych ti, pro všechno na světě, kecala?“ Divoce mrkala a hrdě zvedla o pár centimetrů bradu. Když si naposled potáhla z cigarety, třásla se jí v ruce.

Syn? Má syna? Vybavily se mu bolestné vzpomínky na vlastní dětství a míhaly se mu před očima. Vyrůstal bez otcovské lásky, ani nevěděl, kdo je jeho otec, pak dospíval s krutým vě-

domím, že muž, který ho zplodil, ho nepovažuje za nic víc než za omyl, chybu nedostatečné antikoncepce, dost značnou nepřijemnost. „Počkat, počkat, Bibi. Tohle všecko je na mě moc rychle. Ještě jednou...“ Jenže už beztak znal čas, přesné datum i místo. Nedával si pozor. Ona také ne. Byli ještě mladí. Neopatrní, nevázaní, pitomí.

Ze skrytých reproduktorů se linula plačtivá písnička o nalezené a ztracené lásce. Číšnice postavila na stůl další pivo. Když odešla, Bibi típla cigaretu a kroužila sklenkou, kterou držela oběma rukama.

„Jak víš, že je můj?“ zeptal se.

Rty se jí zvlhnily pokřiveným úsměvem, ale v očích neměla ani stopy veselí. „Vím to. Podívej, kovboji. Tohle bych si z prstu nevyucala. Dokonce ani já nejsem takovej magor.“

Pořád se snažil najít rovnováhu, aby si udělal tolik nutné jasno v hlavě. „A co tví rodiče? Ti to vědí?“

„O tobě?“ Zavrtěla hlavou a tlumené světlo vrhalo odlesky na její nazrzlé vlasy. „Posral ses? Bylo už tak dost hrozné jim říct, že jsem zbouchnutá, ale kdyby navíc věděli, žes to byl ty...“ Polkla a pomrkávala. „A tak jsem jim lhala. Řekla jsem, že to byl nějaký námořník, se kterým jsem se seznámila, jménem Roy Panaker, a oni na to skočili. Pokud vím, nikdo tohoto jména ani neexistuje, a už si nekontrolovali, jestli je ženatý, a navíc dávno odjel, jak jsem jim tvrdila...“ Pokrčila elegantními rameny a přitom jí sklouzla kožešina z krku. „Nic lepšího jsem nevymyslela.“

„Ale mně jsi to neřekla.“

„Nikomu jsem to neřekla. Nemohla jsem. Ty ses tehdy nechal naverbovat, aby ses vyhnul kriminálu, Stuart byl mrtvý a... myslím, že s tímhle jsem se musela poprat sama.“ Zabořila se hlouběji do kožešiny a povzdechla si. „Posrala jsem to. Co dodat?“

Daeganovy emoce se rozběhly všemi směry, ale ovládl je, uklidnil se a pokoušel se na situaci nahlížet objektivně jako

vždy. Tentokrát to bylo ale sakra těžké. „Co kdybych prohlásil, že tohle ti nikdy neuvěřím?“

„Ale už mi věříš, Daegane. Vidím ti to na očích.“

Hrála další písnička, rychlejší, a některé odvážné dvojice se svíjely na parketu, smály se, povídaly si, prostě jako by se svět vůbec nezastavil. Daegan si třel bradu, cítil na ní dvoudenní strniště, a snažil se ignorovat pachut' zvratků v krku, ta nevolnost ho snad chtěla celého pohltnout, stačilo vědomí, že on a jeho sestřenice... panebože. „Proč mi to říkáš zrovna teď?“

„To je na tom to nejhorší,“ povzddechla si. „Bylo to těžké, to určitě chápeš. Bylo zatraceně těžké říct Robertu Sullivanovi Třetímu, že jeho jediná dcera je těhotná, a není vdaná. Ne že by do mě fotřík vkládal nějaké naděje, ale když byl Stu po smrti...“ Její hlas byl naplněný bolestí, umlkl, a ona se na pár vteřin zamyslela, jako by se ztratila ve víru lží a zoufalství, v němž prožila patnáct let. Najednou prudce vydechla, zamrkala a našpulila rty. „No, prostě jsem jim zbyla už jen já a takový skandál by byl pro rodinu příliš. Jistě chápeš.“

Ó, jak dobře chápal! Bohatí Sullivanové, kteří měli modrou krev, nesnášeli nejmenší narážku na neslušnost, přestože rodina byla přímo prošpikovaná špinavými tajemstvími, podvody a přetvářkou.

Chvěly se jí rty, ale pokusila se o úsměv. „Jen si představ, jak by bylo strašné, kdyby se domákli, jak to je doopravdy? Že se mnou zplodil dítě můj bratranec? Bastard zplodil dalšího bastarda.“

„Dost už!“ zašeptal ochraptěle Daegan. Nepříjemně se mu svíral žaludek.

„No jo, to byla podpásovka.“ Hleděla na svou poloprázdnou skleničku. „Promiň. Hele, máma a táta a já jsme se nakonec dohodli. Chtěli jsme, aby dítě prostě zmizelo. Chtěli jsme zajistit, aby vody Sullivanů nezčeřil žádný skandál. No a tak si vymysleli historku pro kamarády – že odjíždím do Evropy na exotickou

cestu nebo tak něco, a pak mě táta odstěhoval ke starší paní, která bydlela v hrozně dře na Cape. Byla takový babičkovský typ a hrozně upovídána. Doháněla mě tím k šílenství. Táta nakonec požádal známého právníka, co měl vlastní kancelář, aby se postaral o právní stránku věci. Ten chlap, Tyrell Clark, dlužil tátovi velkou protislужbu a slíbil, že bude držet jazyk za zuby. Adopce byla privátní a já jsem už nikdy svého... teda našeho syna... prostě po porodu jsem ho už neviděla.“

Zarazila se a smutně se usmála. „Vím, že to zní jako příšerné klišé, ale ten zážitek, když člověk doopravdy rodí...“ Zalétla k němu pohledem a on si vzpomněl, jaká byla jako mladá holka, která milovala zábavu. Takovou ji před lety poznal. Teď ji však zkušenosti naučily ironii. „Byl to... nejúchvatnější zážitek v mém životě. Já nemůžu... nikdy ten pocit nedokážu popsat.“ Podařilo se jí vykouzlit nepatrný letmý úsměv. V očích se jí objevily tenké rudé žilky, jak se pokoušela zadržovat slzy.

„Jenže to byla hrozná situace,“ pokračovala. Připadalo mu, jako kdyby si projev nacvičila, jako by si ho milionkrát opakovala. „Kdybych si ho nechala, zničilo by mi to život, a tak jsem ho dala pryč a myslela si, že je po všem. Nebyl důvod ti to říkat. Jak už jsem se zmínila, nikdo neví, že jsi otec. Tedy zatím.“

Opíral si hlavu o horní okraj přepážky jejich boxu. Je dost možné, že lže. Bibi byla notorická lhářka, ale proč by ho kontaktovala až teď? Patnáct let poté. Instinkt mu napovídal, že tentokrát mluví svatou pravdu, potřebuje ze sebe shodit to břemeno, ale zatím pořád nevěděl proč. Zachovával obličej bez výrazu a vyčkával, až Bibi vyloží všechny karty.

Olízla si rty a dopila koktejl. „Všechno bylo v pohodě... teda tak v pohodě, jak to za dané situace šlo. A teď, před dvěma měsíci, tátovi zjistili rakovinu prostaty. Není tak vážná, aby ho to zabilo – aspoň ne okamžitě –, ale on si tak nějak prošel jakýmsi skoro náboženským prozřením. Prostě stojí tváří v tvář vlastní

smrtelnosti a uvědomuje si, že v životě existuje víc věcí než jenom vydělávání peněz.“ Hořce se zasmála. „K neuvěření, co?“

„To ti povím...“ Robert Sullivan byl chamtivý sebestředný bohatý hajzl, který ctí společenská pravidla a byl přesvědčen, že bohatství rodiny Sullivanů má přednost před vším ostatním v životě. V zásadě nebyl o moc lepší než jeho mladší bratr Frank, Daeganův otec.

Jeho poznámku ignorovala a zalovila v kabelce pro další cigaretu. „No nic, táta se prostě rozhodl, že chce mého syna nazpátek.“

„Cože?“

„Není to bomba?“ prohlásila bez sebemenšího záblesku veselí v hlase. Měla potíže se zapalovačem, musela několikrát cvaknout, než se objevil plamínek a ona mohla potáhnout přes filtr cigarety. „Zdá se, že dospěl k těm kravinám, jako že krev není voda a tak... a prostě chce, aby se kluk vrátil domů do Bostonu a zaujal své místo, kam patří. Táta si uvědomil, že nikdy nebude mít další vnouče, a tak je odhodlaný najít tohle.“

„Mohla jsi mít další děti...“

Zavrtěla hlavou a tmavé vlasy ji hladily po tváři. „Ne.“ Odvrátila se a na chvíli zavřela oči. „To snad není možné, že ti tohle všecko vykládám.“ Kousla se do rtu a povzdechla. „Zanedlouho – jen pár let – poté, co se to dítě narodilo, mi diagnostikovali endometriózu. To je, když se ti estrogen...“

„Já vím, co to je.“

„No a tak mám po částečné hysterektomii vyhulíno, děti mít nemůžu a táta není ochoten přijmout jako fakt, že jeho pokrevní linie bude ukončena. Ach ano, existují ještě Frankovy děti – včetně tebe –, jenže žádné z nich pro tátu nic neznamená a pomýšlení, že Frankova rodina získá vládu nad Sullivánovým finančním impériem, přivádí tátu k šílenství. Mezi tátou a strýčkem pořád panuje ta stará rivalita, která nikdy neskončí, dokonce ani v téhle situaci. Tudíž je táta zaměřený... ne, zamě-

řený není dost silný výraz. Spíš je *posedlý* tím dítětem, kterého jsem se vzdala. Chce mého syna zpátky v Sullivanově portfoliu.“

„Panebože.“ Daegan by nedokázal pro nic netušící dítě vymyslet horší trest.

„Táta zatím nic neudělal, ale určitě něco provede. To je mi jasné. Najme si nejdražšího soukromého detektiva, aby mu našel vnuka. V průběhu vyšetřování se přijde na to, že žádný Roy Panaker neexistuje, a tudíž se mnou nemohl dost dobře zplodit dítě, a úplně nakonec přijdou na tebe.“

„Jak?“

Bubnovala prsty o stůl. „Táta má své finty.“

„Takže mu to povíš.“

„Nikdy!“ bránila se natolik vehementně, že jí věřil.

„Trpíš stihomamem,“ řekl jí, ale věděl, že má Bibi pravdu. Robert Sullivan, starší partner v právnické kanceláři Sullivan, Black a Tarnopol, byl nemilosrdný a zarputilý a často ho přirovnávali k pitbulovi. Měl zatraceně hluboké kapsy plné úplatných soudců, politiků a policistů. Vážený pán Robert Sullivan věděl, jak dostat, co chce, s využitím veškerých metod, úplatky počínaje, výhrůžkami fyzickou likvidací konče.

Pokud byla Bibina historka pravdivá, potom se nemýlila ani v odhadu svého otce. Robert při hledání ztraceného vnuka obrátí každý kámen.

Jeho syn. Další nechtěný bastard v Sullivanově rodině, se kterým se špatně zachází. Daegan zafal zuby a snažil se vytěsnit z mysli všechny vzpomínky na své dětství a vlastního otce.

„Pořád jsi mi ještě nevysvětlila, proč mi tohle všechno povídáš právě teď.“

Dopila druhou sklenku. „Mám své důvody. Tak především máš právo vědět o tom, že máš syna.“

„Omáčku laskavě vynech. To jsou kecý. Kdybys to myslela vážně, oznámila bys mi to už dávno...“

LISA JACKSON

„No jo. Říkám ti to z toho důvodu, že se bojím. Já to dítě ve svém životě nechci, jasný? Nechci tomu klukovi nic vysvětlovat, ani přátelům nebo rodině. Proč by měli vědět, že jsem měla románek se svým bratránkem – bastardem?“

„To nebyl...“

„Na tom nesejde. Prostě jsme zplodili dítě. Nejenže je to bastard jako ty, můj milý, ale navíc je produktem incestu, když se to tak vezme.“

Na chvíli zavřel oči – aby se uklidnil. *Incest*. To je horší než se narodit z nemanželského lože a nebýt přijímán vlastní rodinou! Bez ohledu na to, co se stalo, z toho ten kluk vyjde poznamenaný na celý zbytek života.

„Nemůžu si teď dovolit, aby mi začala ze skříně maširovat právě tahle kostra!“

„Pročpak?“

Sklopila pohled k levé ruce a Daegan si všiml, že má na prstu obrovský diamant, který se v zakouřeném baru překrásně blýskal. „Jsem zasnoubená.“

„Nikoli poprvé.“

„To ne, ale tentokrát chci, aby to pokračovalo, a Kyle je slušný člověk – správný chlap, který má jisté hodnoty. Dělá mu starost už to, že jsem rozvedená, ale překousl to, a... dokonce jsem se přiznala i k tomu bastardovi. To málem náš vztah ukončilo, ale Kyle nakonec připustil, že minulost změnit nemůže. Nicméně pokud táta prosadí svou a ten mladý se ukáže na veřejnosti, a navíc z toho vyleze, že otec jsi ty...“

„Už se mi to rýsuje.“ Cítil, jak se mu znovu zvedá žaludek, dlouze se napil a doufal, že to všechno je jen sen. Noční můra.

„Nepomáhá mi ani, že jsem lhala.“

„To je vždycky k prdu.“

Pohlédla na hodinky a spěšně dodala: „Vím, žes v životě provedl spoustu věcí.“

„Tys mě sledovala?“

„Velice pečlivě,“ přikývla a on si náhle uvědomil celkový potenciál této ženy, jak je ve skutečnosti silná. Už žádná oběť, ale člověk, který má osud ve vlastních rukou. „Teď jsi rančer a žiješ tady v téhle pustině, ale předtím jsi jezdil rodeo, a ještě předtím jsi byl traper, který bral městské frajírky na cestu do divočiny a na lov divoké zvěře.“ Ukázala na něj prstem s dokonalou manikúrou. „Pokud vím, dokonce jsi nějakou dobu dělal soukromého detektiva a umíš stopovat nejen zvířata, ale i lidi. A přesně tohle chci, abys udělal, Daegane.“ Pohlédla na něho. „Chci, abys objevil našeho syna dřív, než to udělá táta.“

„Ani omylem! Zešílelas?“

„Musíš... my musíme!“

„Proč? Co když ho fakticky najdu? Co pak?“

„Nevím, sakra. Ale nemůžu dopustit, aby se ten kluk vrátil a podělal mi život. Teď určitě ne.“ Zoufale natáhla ruku přes stůl a pevně popadla rukáv jeho semišové bundičky. „Já vím, že naši rodinu nenávidíš. Nenávidíš svého otce, a taky mého, tak proč ho nepřevézt – pro jednu ho můžeš přechřúrat zase ty! Navíc je kluk stejně tak tvůj jako můj.“

„Problém je, že patří svým adoptivním rodičům.“

„Pokud ta adopce nebyla zfalšovaná.“

„K čemu by to bylo dobré?“

„K ničemu. Jen by to nahrálo tátovi. Panebože, to je zmatek!“ Pustila ho a opřela se do měkké koženkové sedačky. „Ale ať už má moje dítě kdokoli – a já si myslím, že vím, kdo to je –, byla to nelegální adopce. Víím, že jsem nikdy nepodepisovala žádné papíry. Ta ženská, která s ním nakonec je, to ví taky.“

„Ženská? Není to manželský pár?“

„Podle mě ne.“

Daegan na ni zíral. Nikdy vlastně Bibi moc nevěřil. Konec konců byla Sullivanová.

LISA JACKSON

„Zaplatím ti,“ řekla. „Když dokážeš najít způsob, jak tátovi zabránit, aby kluka našel, postarám se o to, aby se ti námaha vyplatila.“

„To nemůžu slíbit.“

„Já vím, ach jo, moc dobře to vím.“ Obrátila oči v sloup a hlasitě povzddechla. „Hele, Daegane, ten tvůj latentní smysl pro morálku je fakt na hovno.“

Zamračil se a v duchu její nabídku zvažoval. Jestli je opravdu otcem, pak chce vědět o klukovi všechno, krucinál, chce ho najít a říct mu... co vlastně? Že se jeho biologičtí rodiče opili, vyspali se spolu, a on byl nechtěným výsledkem?

Bibi začala být najednou netrpělivá. „Prostě ho najdi, jo? Postarám se, aby se ti vynaložený čas bohatě vyplatil. Na, tu máš.“ Založila v kabelce, vytáhla peněženku a z ní zažloutlou obálku. Rychle se ohlédla, sáhla do ní a opatrně dvěma prsty uchopila cár papíru. „Tady je jméno a adresa právníka, který se o adopci postaral.“

„Znáš ho?“

„Zařídila jsem tehdy, abych se s ním seznámila, ale k ničemu ti nebude. Problém tkívá v tom, že tři měsíce poté, co jsem se svého dítěte vzdala, zaklepal Tyrell Clark bačkorama. Měl obrovské dluhy z hazardu a taky dlužil na daních. Ten stres ze všeho ho zřejmě převálcoval a jeho srdce to neuneslo. Mám jméno a adresu právnícké firmy, která nakonec převzala většinu jeho klientů, pokud ti to pomůže, a taky mám seznam některých jeho zaměstnanců. Toť vše.“

„Víc, než jsem čekal.“

„A ještě něco.“

Neochotně se zeptal: „Copak?“

„Já... no... najala jsem si soukromého detektiva, aby mi Clarka proklepl. Prostě... potřebovala jsem se o svém synovi něco dozvědět. Zkrátka ten chlápek se jmenuje Fred Marquette a ehm... on si myslí, že Clarkovi zaplatili hromadu peněz, aby se dítěte nějak zbavil, no a ten je prostě hezky shrábl a dal dítě své

sekretářce, nějaké Kate Summersové. Aspoň tenkrát se tak jmenovala. Mohla se znovu provdat. Mám pár jejích fotek a nějaké informace... Všecko je to patnáct let staré, ale tehdy byla sama. Vdova. Manžel a dítě jí asi rok předtím zahynuli.

Chvíli o tom uvažoval, jak se mu žena, která sedí proti němu, svěřuje s největšími tajnostmi a mluví o nich jako o něčem, k čemu dochází dnes a denně. „Nechce se mi věřit, že ses tak namáhala a najímala si detektiva.“

Probodla ho pohledem svědčícím o tom, že ji celá léta podceňoval. „Porodila jsem dítě, jasný? Byla jsem mladá a vyděšená, ale ne blbá. Napadlo mě, že někdy změním názor a budu ho chtít vidět.“ Posunula po stole papírek s Clarkovou starou adresou a obálku. „Moc o té Summersové nevím, jen že jí určitě muselo dojít, že je ta adopce podezřelá. Fred Marquette si podle všeho myslí, že byla Clarkovou milenkou. Měl pověst děvkaře.“

Možná to udělala pro peníze. Trochu jsem se porozhlédla u táty v kanceláři a našla zrušený, patnáct let starý šek pro Tyrela za právníkové rešerše nebo nějakou takovou kravinu. Ovšem byl to šek na částku osmdesát tisíc dolarů. Pěkně drahá rešerše.“

Daegan jen dlouze hvízdł.

„Prosím tě, Daegane, slib, že mi pomůžeš. Pro mě to má cenu pětadvaceti tisíc. A jestli dokážeš vymyslet, jak tátovi zabránit, aby našeho syna našel, zaplatím ti ještě víc.“

„Předpokládám, že mi to dáš písemně,“ protáhl schválně svou výslovnost.

„Nemám čas na blbý fóry.“ Pohlédla na hodinky a polohlasem zaklela. „Musím chytit letadlo.“ Vstala a přitáhla si krásný kožich těsněji k tělu. „Říkala jsem si, že vzhledem ke své minulosti bys mohl mít velký zájem na tom, abys našeho kluka našel.“

„Jestli je vůbec můj.“ Zvedl vybledlou fotografii. Byla to momentka, jenže pro něj znamenala odhalení největšího tajemství na světě. Což možná nebylo daleko od pravdy. Na zažloutlé

LISA JACKSON

fotce jasně viděl profil ženy, vlastně spíš ještě dívky, se souměrnými hezkými rysy a hnědými vlasy staženými do culíku. Oválná tvář, vysoké lícni kosti a velké oči lemované hustými řasami. Chvátala přes ulici ve vyšisovaných džínách a mikině, s batůžkem na zádech. Vypadala bezstarostně a nezávisle jako vysokoškolačka. Jenže byla adoptivní matkou jeho syna. Byla to žena, která překročila zákon a přišla si na slušné peníze. Jenže také žena, která chtěla dítě. Jeho dítě.

„Ale prosím tě, je určitě tvůj. Zavolám.“ Přehodila si popruh kabelky přes rameno a vyplula z baru stejně svízně, jako do něj nakráčela. Jakmile za ní zapadly dveře, Daegan se zamračil. Zůstal po ní jen lehký závan parfému, svazček patnáct let starých informací, vědomí, že je možná otcem, a pocit, že ho parádně využila. To se jí povedlo.

Znovu pohlédl na fotografie. *Kdo jsi, Kate Summersová, a jak jsi napojená na Sullivanovy?* Byla hezká v tom nejryzejším americkém stylu – svěží obličejík zdravého amerického děvčete. Takové typy ho většinou nepřitahovaly. Nicméně ideální fasáda pro ženskou tak chladnokrevnou, že byla ochotna adoptovat dítě bez pořádných dokladů. Copak po něm tak zoufale toužila? Udělala to pro peníze? Nebo se jen chytla příležitosti?

Pročítal si materiály, které měl před sebou. Vyrostla na Středozápadě, v osmnácti utekla. S manželem zakotvili v Bostonu, našla si tam u Clarka místo sekretářky. S Jimem Summersem měla dceru a pár let po jejím narození manžel i s dcerou zahynuli při autonehodě, jejíž viník ujel. Nikdy ho nevypátrali a rozvíjely se i spekulace, že s Clarkem něco měla – buď před smrtí svého manžela, nebo po ní. Pár měsíců po nehodě se odstěhovala, podle všeho se synem Beatrice Sullivanové.

„Neuvěřitelné,“ zabručel a upíral pohled na fotografii. Znovu přemýšlel, proč to udělala – pokud to udělala. Z lásky asi ne. Takže to muselo být pro peníze. „Sakra, to je neuvěřitelné.“

Prohlížel si rysy dívky na fotografii a napadlo ho, jestli se za těch patnáct let hodně změnila, a najednou zjistil, že už teď lituje toho, k čemu se chystá. *Máš velkou smůlu, dámo, pomyslel si cynicky. Ať jsi udělala cokoli, ať jsi jednoznačně vinna, nebo čistá jako lilie, tvůj dosavadní život se od základů změní. Nemáš ani tušení, proti čemu stojíš. Pokud je ten chlapec můj syn, pak o něj přijdeš. Ty sis ho užila dost. Teď je řada na mně.*

Dopil pivo, schoval fotografii, starou adresu Tyrella Clarka i hromádku informací o Kate Summersové a nakonec položil na stůl dostatek bankovek na uhrazení svého účtu.

Nálada v baru se rozjařovala, u stolků se shlukovalo stále víc lidí, u baru jakbysmet, tančilo už sedm nebo osm párů a rámus i hustota kouře se stupňovaly. Najednou si k němu přisedla pohledná žena v těsných džínách a s hodně tmavě rudými rty. „Koupím ti drink, kovboji,“ nabídla mu a předvedla mu v úsměvu dolíčky.

„Dnes ne.“

„Máš vášnivý rande?“

Daegan se uchechtl, ale hodně krutě, a nacpal si obálku do náprsní kapsy bundy. „Ne. Práci,“ odpověděl a ignoroval roztomilé, ale zjevně dobře nacvičené našpulení rozkošných rtíků. „Někdy jindy.“

„Slibuješ?“ Její hlas ho vyprovázel ze dveří až ven, kde se do něj opřel silný závan severního větru a rval z něj bundu. Energickým krokem došel k autu, odemkl a skočil za volant. Z oblohy se začínaly sypat jemné sněhové vločky. Tichou noc prořízl strašidelný jekot tryskového motoru a on si uvědomil, že v nose ještě cítí Bibinu vůni. Sledoval, jak se velké stříbrné letadlo vznáší k nebi, a pokoušel se vymazat obrázek Bibi z paměti. Dlouhá léta se klopotně snažil zbavit vzpomínek na své bolestné dětství i léta dospívání, a teď, když nastartoval a zařadil jedničku, aby vyjel z poloprázdného parkoviště, ho vzpomínky na dětství zase dohnaly. Znovu se ho zmocnil strach. Cítil dávné

LISA JACKSON

ponížení. Vztek. Bažil po pomstě rodině, která se k němu chovala hůř než k prašivému psovi.

Musel se soustředit, aby staré vzpomínky odsunul zpátky do temných koutů své mysli, pořádně je tam uzamkl a pokoušel se nevšímat si jich. To, co o Sullivanově rodině věděl, ji snad mohlo společensky zlikvidovat, ale za dlouhá léta v sobě potlačil hořkost a už se nechtěl krutě mstít. Rozhodně ne tím drsným způsobem v podobě fyzického kontaktu, o němž si nechával zdát jako malý kluk, který chodil do církevní školy pro nejchudší.

Jenže to už je dávno. V jiné době. Na tehdejšího vzteklého kluka už nechce myslet a ani se v něm nepoznává.

Stříbrný dolar, který měl schovaný hluboko v kapse džínů, se mu při řízení třel o stehno. Ujížděl noci. Existuje možnost, že je otcem, že má syna! Syna, o kterém nic neví.

Pravda ti nikdy neublíží. Něco v tom smyslu mu matka opakovala často.

No jistě! pomyslel si teď, zapnul stěrače a dál vzpomínal na irské a katolické dětství v Bostonu. Dnes věděl, že jeho matka, navzdory všem růžencům, které odříkala, navzdory všem modlitbám vyslaným k nebesům, lhala. Faktem totiž zůstávalo, že pravda páčila. Pálila jako rozžhavený cejch.

A Kate Summersová to měla brzy zjistit na vlastní kůži.

4. kapitola

Zima přichází do Bostonu brzy. Týden před Halloweenem se přes Atlantik přehnala první sněhová bouře toho roku, bičovala Massachusettský záliv, až z něj zbyla jen zpěněná ledová tříšť, proháněla se ulicemi města, které zasypala téměř desetimentrovou kluzkou vrstvou sněhu – což sice nebylo tak moc, aby to ochromilo provoz, ale dost, aby vznikaly dopravní zácpy a lidé byli naštvaní. Předpověď počasí sice slibovala oteplování, ale meteorologové byli neskutečně nespolehliví, i když měli k dispozici sofistikované satelity a počítače. Tahle bouře je zastihla se staženými kalhotami.

Večer si Robert Sullivan oprášil snůh z ramen vlněného kabátu a pověsil ho do skříně. Dům byl studený a prázdný navzdory tomu, že všechny lampy jasně zářily a po domě poletovaly tři pokojské, leštily stříbro, které se používalo jen zřídka, rozestýlaly mu postel, rozdělávaly oheň v krbu v pracovně, nalévaly brandy a vařily jeho oblíbená jídla. Určitě by zvládly vyprovodit i malé žebráčky, kteří by měli tu odvahu zabušit za týden na jeho dveře a požadovat bonbón. Nebude se muset obtěžovat.

Třel si dlaní málem omrzlou bradu. Spatřil svůj odraz v zrcadle ve stylu Ludvíka XVI. Vysoký věk se na něm podepisoval, kdysi napjatá kůže svraskala a povisla, víčka mu klesala, široká